

Pojďme,
vystupme na horu Hospodinovu,
do domu Boha Jákovova.
Bude nás učit svým cestám
a my po jeho cestách
budeme chodit.

(Iz 2,3)

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Duchovní slovo P. Stanislava Přibyla CSSR Postní doba: Na poušti a na poušti P. Jana Rajlichy OP Lectio divina (Život na poušti, 2. díl)	4 5
Představujeme PhDr. Janinu Křimskou, novou ředitelku Katolické základní školy majora Rudolfa Hásku v Jablonci nad Nisou	6
Představujeme farnost Mnichovo Hradiště	8
Poselství Svatého otce Poselství papeže Benedikta XVI. k postní době	11
Církevní stavby v diecézi Obnova drobných sakrálních památek v Českém Švýcarsku S Radkem Rejškem za varhanami litoměřické diecéze	12 13
Zprávy z diecéze Krátké zprávy z diecéze	14
Charita Výsledky Tříkrálové sbírky 2012	16
Napsali jste Příspěvky čtenářů	18
Pozvánky Tip na výlet: svatojakubská cesta, pozdávky, knižní nabídka, program Radia Proglas na březen, z diářů biskupa a generálního vikáře	19

**Fotografie
na titulní straně
časopisu:**
Karel Pech

*Fotografie bez
vedení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
březen 2012 • 17. ročník • 3. číslo • 20 Kč

BISKUPSTVÍ
LITOMĚŘICKÉ

Úvodník

Radost z Hospodina Je naše síla

Na začátku nového roku si dáváme vždy nějaké předsevzetí. Má to být předsevzetí, na které po celý rok nezapomeneme, které si můžeme často připomenout. Člověk, a zvláště křesťan má mít v každé době snahu, aby na sobě něco změnil. Staré poustevnické řády trvaly na tom, aby jejich členové – bratři se každý den snažili o reformu duše. Užasně. Jejich společenství se nikdy nemusela reformovat. Jejich řádový i duchovní život byl vždy na vysokém stupni. Každý, kdo se setkal s poustevníkem, byl často oslněn nejen moudrostí ducha, ale také vstřícností a láskou k druhému. V čem to spočívalo? Přes všechnu svou askezi, osamění a tichost, ve které se nalézali, si nesli radostného ducha do každého dne.

Okolní svět nás často považuje za zvláštní společnost. Připomínají naše posty, oříkání, přísný zákaz porušení desatera Božího apod. Víme, že tomu tak není. Vše stojí na naší dobrovolnosti. Když náhle porušíme Boží zákon, cítíme, že jsme ve své duši něco narušili. Je potřeba něco změnit.

Král David, když se zpronevěřil proti Božím přikázáním, proti samotnému Bohu, se na jedinou ocitá v depresi, doléhá na něj smutek, prosí o odpuštění. Ví, že se *prohřešil proti samotnému Bohu. Spáchal, co je před Bohem zlé*. Prosí o nápravu, aby zas měl *čisté srdce a obnovil v sobě vytrvalost*. Prosí, aby mu Bůh *neodnímal svého sv. Ducha*.

K tomu nás všechny vybízí postní doba. Také chceme Bohu říci podobná slova krále Davida. Odložit své masky a prosit o čistotu srdce a vytrvalost v dobrém.

Jak? Je potřeba pocítit, že *Bůh mi vrací radost ze své ochrany*. Sestro a bratře, postní doba není nic smutného, nespočívá jen v postu almužně a modlitbě. Pán Ježíš nám radí, jak máme post prožívat. Říká: „*Nedělejte ztrápené obličej, nebo dokonce nevzhledné*“, ale naopak, *máme si umýt tvář a vyčesat vlasy*, vyjít čistí mezi lidi. Zůstat radostní a snažit se kolem sebe rozdávat radost, *vždyť radost z Hospodina je naše síla*.

J.M. can. Werner Horák, kanovník Svatoštěpánské kapituly a lounský děkan

V dubnovém čísle Zdislavy

- ▶ nabídneme **duchovní slovo probošta Svatoštěpánské kapituly Jiřího Hladíka O.Cr.** na téma Velikonoce
- ▶ představíme **Jana Bíma**, předsedu občanského sdružení ULTREIA, které je otevřeným sdružením přátel svatojakubské poutní cesty a putování vůbec
- ▶ navštívíme **arciděkanství Liberec**
- ▶ vzpomeneme na nedávno zesnulého **prof. Miroslava Zedníčka**
- ▶ vrátíme se k publikaci **Průvodce po Dómském náměstí v Litoměřicích** autora ing. arch. Karla Kuči
- ▶ seznámíme vás s projekty pomoci v zahraničí **Diecézní charity Litoměřice**
- ▶ přineseme **pozdávky, zprávy z diecéze**, a pokud nám napíšete, i příspěvky vás, našich čtenářů

Milí čtenáři Zdislavy,

tvořte náš diecézní časopis spolu s námi. Chcete, aby se v něm objevily zajímavé události z vaší farnosti? Napište nám, posílejte fotografie, informujte nás o připravovaných akcích na adrese zdislava@dltm.cz. Zajímavosti otiskneme.

Děkujeme, vaše redakce

Právě prožíváme postní dobu. Druhou lekcí – po Popeleční středě – je každoroční četba evangelia o důležitém okamžiku Ježíšova života, o jeho pobytu na poušti. To se děje o první postní neděli.

Poušť známe většinou z fotografií, filmů nebo z četby nějaké buď naučné, nebo dobrodružné literatury. Já například viděl Saharu z letadla při letu z Evropy do rovníkové Afriky. I z výšky deseti kilometrů je to úchvatná podívaná, čtyři hodiny pod sebou nevidíte nic jiného než písek. Avšak to ještě nic není. Možná někdo z nás viděl poušť dokonce na vlastní oči a měl písek v botách. Ale asi nikdo z nás neví, co je to žít na poušti.

Na poušti téměř není život. Je to proto, že to je mimořádně nehostinný kus země. Důvodem je nedostatek vody. Přesto na poušti život je. Je to ale život strašidelný. Různé šelmy, škorpióni a jim podobná nebezpečná zvířata jsou stálým nebezpečím pro člověka. A k tomu neustálá hrozba nedostatku vody – žízeň a trýzeň.

Přesto Ježíš do pouště odchází. Právě proto, že na poušti není téměř nikdo, je tam o to silněji přítomen Bůh. Mnozí lidé Ježíše následovali a následují a po jeho vzoru také odcházejí na poušť, a to buď doslova, nebo alespoň v přeneseném slova smyslu. Můžeme dokonce říci, že Ježíšův pobyt na poušti je pobídkou pro každého křesťana.

Když se tedy i my vydáme na poušť, co nás čeká? V první řadě nedostatek komfortu. Pro tuto skutečnost vzdá velké množství lidí tuto cestu ještě dříve, než se vůbec na ni vydá. Cesta na poušť vyžaduje odvahu. Jaká je to odvaha? Je to především odvaha vystačit s málem, a dále odvaha vydržet to sám se sebou. Věci, kterými se obklopujeme, vytvářejí komfort našeho života nebo, chcete-li, životní standard. Tyto věci nám pomáhají vytvořit si jakési mikroklíma, v němž žijeme. Avšak tyto věci se také často stávají naším kamenem úrazu. Je to proto, že se jimi obklopujeme, vršíme je kolem sebe a ony se velmi záhy stávají našimi hradbami, které nám sice dávají pocit bezpečí, ale které nás také oddělují od zbytku světa.

Kromě toho působí nadbytek věcí, které nás obklopují, jakousi životní roztěkanost. Kterou knížku bych si měl teď přečíst? Na který film se podívat? Kterou internetovou stránku prohlédnout? Člověku tak protěče čas mezi prsty, místo získávání nových poznatků získáváme jen nové a nové podněty, aniž bychom se mohli soustředit na podstatu věci. Stejně je to i s jídlem. Když bude na jídelním lístku „jen“ guláš, rádi si ho dáme a budeme spokojeni. Pokud tam ovšem bude sto chodů, téměř nebudeme schopni si vybrat a budeme mít pocit, že nám něco uniklo, zatímco nám unikl základní důvod, proč se najíst: abychom neměli hlad. To vše na poušti nenajdeme.

Naříkáme na individualismus, rozpad vztahů a podobné negativní jevy, které působí v důsledku smrtelný rozklad společnosti, ale musíme si přiznat, že jsou působy právě oním falešným pocitem bezpečí a dostatku, který si vytváříme tím, že žijeme uprostřed mnoha věcí. Tyto věci nemusí být jen předměty, dnes zabírají mnohem větší kus lidského srdce a myslí virtuální skutečnosti a informace.

Odejít na poušť tedy znamená odejít dobrovolně z tohoto pocitu bezpečí a odhalit svou bezbrannost. Znamená to opustit všechny jistoty a vydat se napospas živlům i samému sobě. Takto daleko od lidí a věcí můžeme bolestně očistit své já a setkat se se svou vlastní podobou. Obávám se, že pokud dojdeme až sem a najdeme odvahu podívat se sami na sebe, zhrozíme se nad tím, jak vypadáme, nad tím, co jsme my lidé sami ze sebe dokázali udělat.

Cesta na poušť však není jen nějaká psychohygiéna. Na poušti krásně svítí hvězdy, které nám připomínají, že je tu také ten, který je stvořil. Na poušti se tedy setkáváme s Bohem, nejen sami se sebou.

Avšak: abychom se s ním mohli setkat, čeká nás ještě jedna zkouška – pokušení. Tam, kde je lidská snaha vymanit se z područí sebe sama, zahleděnosti do sebe a sobectví, tam přichází pokušitel. On nás láká na jednodušší řešení. Nejprve nás zviklává v našem rozhodnutí setrvat na poušti. Když se nedáme, nabízí nám nejručnější „jednoduchá řešení“, zkratky, kterými máme vyřešit své životní otázky.

Pokušení není hřích. Avšak i pokušení je nebezpečné. Vyžaduje vypětí všech sil. Nejen proto, že by nás ďábel táhnul na druhou stranu, ale také proto, že tento tah směrem od Boha je nevypočitatelný. Člověk je jako na gumě. Musí být stále ve střehu. Boj s pokušením je vyčerpávající a chce celého člověka. Proto nás Ježíš v modlitbě Otče náš naučil volat slovy „...a neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.“ S pokušením se dáváme do boje až tehdy, když není vyhnutí. Ještě před tím žádáme Boha, aby nás jej zbavil, případně se řídíme radou: „Kdo uteče, vyhraje.“

Toto všechno, nad čím uvažujeme, prožil na poušti i Ježíš. Bylo to před zahájením jeho veřejné činnosti. Jeho slova: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věřte evangelium“ mají po prožitých čtyřiceti dnech na poušti novou dimenzi a velkou váhu. Proto, ale samozřejmě nejen proto, říkají o Ježíšovi: „Kdo je to? Učí jako ten, kdo má moc!“

Být na poušti je milost, je to dar od Boha, který se zdá být zpočátku ne příliš příjemný, je však nutný k našemu duchovnímu růstu. Touto skutečností a tímto darem je pro nás postní doba, kterou jsme před několika málo dny zahájili. Je to doba milosti, příhodného času. Je to doba, kdy jakoby podstupujeme pár kroků od zrcadla, abychom kriticky zhodnotili svou vizáž a abychom se sebou něco udělali. Je to doba, kdy se za námi v tom zrcadle objevují ještě dvě tváře. Pokušitel a Ježíš, který pokušení přemohl. Ke které z těch tváří se obrátíme?

Toto obrácení je spojeno s námahou. Nejde jen o to, otočit se na nějakou stranu, od někoho k někomu, jde také o to, vyjít ze sebe a vpustit do svého srdce a své duše Boha. Znovu tak, jak se to stalo při našem křtu. Abychom Bohu dali najevo, že on je pro nás důvodem naší změny, nikoli zalíbení v nás samotných, vycházíme na duchovní poušť a projevujeme to třemi starobylými kajícími skutky. Modlitbou, která nám přivodí takzvanou „ztrátu času“, ale umožní nám hovořit s Bohem, postem, který nás často bolestně přinutí otočit se zády k tomu všemu, čím jsme se obklopili, ale uschnou nás stávat se svobodnými pro Boha a jedině jeho uznat za svého Pána a nakonec almužnou, která je konkrétním projevem naší víry, že i náš bližní je stvořen k Božímu obrazu a že v něm vidíme samotného Krista.

Vyprávění o Ježíšově pobytu na poušti nám ukazují netušené možnosti Boží milosti a pomoci, ale také velikost člověka, pokud se dokáže vymanit z vlastní malosti a osvobodit se od harampádí, kterým se obklopil a kterým si doslova zaneřádl své srdce a svou duši. Svěřme se do Božích rukou, vyjděme s odvahou na poušť a setkejme se tam s Ježíšem v tomto čase spásy. Čiňme pokání a věřme evangelium!

P. Stanislav Příbyl CSsR, generální vikář

Lectio divina (život na poušti) díl 2

Slyšel jsem občas větu, že severní Čechy jsou Bohem opuštěný kraj. Je to pravda? Co to je být opuštěn Bohem? Opuštěnost od lidí se dá prožít i ve velmi velké společnosti. Stačí, když si nás v ní nikdo nevšimne a nedá se do hovoru. „Bohem opuštěný“ by podle toho znamenalo, že věřící v tomto kraji je sám a Bůh mu nikterak neodpovídá. Porovnáme-li to s lidmi v Bibli, rozdíl je až příliš markantní. Zvlášť apoštolové denně slyšeli Ježíše, vtělené Boží Slovo, který k nim hovořil veřejně i v soukromí. Svätý Jan to popisuje slovy: „Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly...“¹. Skončila tato přítomnost Božího slova mezi námi Ježíšovým Nanebevstoupením? Někteří říkají „ne“ a ukážou na všechny možné zázraky, vidění, zjevení a některé věřící, kteří své dialogy s Bohem nebo různá Boží poselství pronášejí nahlas a publikují. Zvláštní roli v tom hraje často Panna Maria, až takovou, že se zdá, jakoby Bůh už mlčel a hovořila jediné ona. Nelze to smést se stolu slovy, že je to nemožné, co bylo možné v době Ježíšově, mělo by být možné i dnes a naopak. Jediný argument, který lze akceptovat, je od svatého Jana z Kříže: „Když nám dal svého Syna, který je jeho Slovo, a On nemá jiné, řekl nám všechno jednou provždy v tomto jediném Slově a nemá už, co by říkal...“² protože to, co kdysi mluvil po částech k prorokům, řekl už v celku, když nám dal Všechno, to je svého Syna. Proto kdo by se dnes chtěl tázat Boha nebo si přál nějaké vidění nebo zjevení, nejen by jednal pošetile, ale urážel by Boha, protože by neupíral oči úplně na Krista a vyžadoval by něco jiného nebo nějakou novotu.“³

Zbývá tedy otázka: Jak uslyšet Ježíše Krista dnes? Zkušenost věřících ukazuje jednoduchou cestu. Bůh odpovídá na modlitby. Není to jen zkušenost několika „charismatických“. Průzkum religiozity u obyvatel v USA v 80. letech ukázal zajímavá data: 90 % z nich věří, že Bůh je, 85 % se k němu modlí

a 72 % věří, že jim Bůh na modlitby odpovídá. Podobný průzkum se u nás nekonal, ale věřím, že se najde velká skupina lidí, kteří mají tradiční církevní zkušenost, že Bůh jim při modlitbě odpovídá. To, co už jednou řekl, může zaznít aktuálně i dnes: člověk si často uvědomí, že je v situaci, na kterou platí určitá věta Ježíše. Někdy tato věta může zaznít dříve jako výzva.

Když se spojí modlitba a zapsané slovo Boží dohromady, člověk čte Bibli a v přestávkách mezi čtením se modlí jako odpověď na to, co četl, dostane modlitba nejen ráz setkání s Bohem, ale stane se přímo rozhovorem. To, co zaznělo jednou vůči apoštolům, může znovu zaznít vůči křesťanovi i zde v severních Čechách. Pokud to nezazní, není problém na straně Boha nebo Písma. Zkušenost Boha, který k nám hovoří, „není zadarmo“, vyžaduje snahu o denní modlitbu spojenou s čtením Písma, ať se to daří, nebo nedaří. Co však chce na prvním místě, je víra, že Bůh ke mně mluví, jako mluvil k Mojžíšovi a ostatním věřícím v Bibli.

Jak k tomu přistoupit? Nejprve je třeba se rozhodnout nějaký čas s Bohem denně strávit. Pokud ho moc nemáme, může to být krátký čas denně a jednou za týden delší. Dále je dobré si vybrat k tomu vhodné místo, nejlépe u sebe doma. Udělat si svůj koutek (roh místnosti), kde se pravidelně modlím. V tomto koutku by měl být předmět, ikona, který nám připomene blízkost Boží, Písmo svaté, abychom ho mohli snadno vzít do ruky. Také je dobré, když se zde nachází i sešit a tužka, abychom si případně poznamenali vše, co nás napadne. A můžeme začít. Modlitba, čtení Božího slova, modlitba, čtení... Moc těžké? Vzáhládnou to mladí lidé od 14 let. V zásadě postupují podle tří rad: naslouchat Bohu, hovořit k němu, dávat se mu k dispozici. Když to dělají dostatečně dlouho, asi tak tři roky, mají jistotu o svém vztahu k Bohu a Božímu vztahu k nim. Z této jistoty přirozeně vyplývá hluboká víra v Boha, z hluboké víry následuje jasná volba podstatných životních hodnot

a na konci řady, poslední důsledek, jsou jasná mravní pravidla pro život. Když se věci vezmou za správný konec, přestává víra v Boha být břemenem, ale naopak se stává bezpečnou skálou pro všední den.

V monastické tradici se to nazývá lectio divina³. Dnes pro to užíváme slovo rozjímání. V čem se ještě naše současná praxe liší od této tradice? Když se řekne rozjímání, jsme většinou vždy orientovaní na metodu, postup, co máme dělat, v monastické tradici rozjímání byla přestávka mezi čtením Písma, v které si dotyčný uvědomil, že je zde Bůh, že k němu hovoří, a v duchu říkal „ano“ na to, co mu Bůh sděluje, a chtěl přijmout vše, co s sebou Boží slovo přináší. Monastická tradice byla více nesená vírou v to, že k nám Bůh hovoří a metodu nechávala na osobní inspiraci a tvořivosti jednotlivce, rozjímání dnes více stojí na aplikaci metody.

Pokud chybí víra, že k nám skrze své slovo hovoří Bůh, tak se rozjímání dostane do krize, spojené s objevem pseudopravenů duchovního života, aplikace různých nekřesťanských metod, soukromých poselství. Když má člověk pramen, neběhá k cisteriánům. Když k němu hovoří sám Bůh v Ježíši Kristu a získal jistotu o jeho lásce, nepotřebuje žádné bezpředmětové meditace, metody Zenu apod. a odloží Vasulu, Gobiho a další podobné guru.

Svatá Terezie z Avily řekla, že kdo se lectio divina věnuje čtvrt hodiny denně po celý život, je si jista jeho spásou.

P. Jan Rajlich OP

¹ 1 Jan 1,1.

² sv. Jan od Kříže, Výstup a horu Karmel, 2, 22. Citováno z KKC 65.

³ Český Boží čtení.

Nabízejme křesťanské hodnoty, na kterých bude mládež duchovně růst

Představujeme vám PhDr. Janinu Křimskou, novou ředitelku Katolické základní školy majora Rudolfa Háška v Jablonci nad Nisou

Škola byla založena v jablonecké farnosti v roce 1992. Zakladateli byli učitelka Mgr. Jana Kocourková a jablonecký děkan R.D. Antonín Bratršovský, původním vzděláním učitel. Velkou roli sehrála podpora přátel školy z města Weinfelden, kanton Thurgau ve Švýcarsku, v čele s kanovníkem Theo Scherrerem, kteří poskytli prostředky na rekonstrukci budovy v Saskové ulici. Se zřízením školy pomáhal i tehdejší litoměřický biskup Josef Koukl. Jméno majora Rudolfa Háška škola přijala v roce 2003 na památku významného předválečného občana Jablonce, ruského legionáře, účastníka protinacistického a protikomunistického odboje. V roce 2006 se v důsledku změny školského zákona stalo zřizovatelem školy Biskupství litoměřické.

Škola je zaměřena na rozšířenou výuku cizích jazyků, na etiku a estetiku. Na prvním stupni mohou žáci navštěvovat nepovinné volitelný předmět náboženství nebo etiku, od šestého ročníku si volí mezi náboženskou nebo etickou výchovou. Škola podporuje zájmové činnosti a mimoškolní aktivity žáků, realizuje řadu projektů a zahraničních výměnných pobytů. Navštěvují ji žáci z Jablonce nad Nisou, Janova, Smržovky, Rychnova, Liberce a dalších okolních obcí. V současné době zde vyučuje celkem 14 pedagogů.

Ve školním roce 2006/2007 bylo v devíti třídách 138 žáků. Letos se v osmi třídách vzdělává pouze 87 žáků (nebyl otevřen šestý ročník). Postupný pokračující pokles počtu žáků vedl k rozhodnutí zřizovatele vyhlásit výběrové řízení na nové vedení školy a prostřednictvím dalších kroků pomoci škole, a tak dodat nový vítr do plachet.

www.katolickaskola.cz

Paní ředitelko, mohla byste se nám krátce představit?

Jsem pedagog s téměř třicetiletou praxí. Je mi 52 let. Narodila jsem se v západní Litvě ve městě Plunge, kde jsem byla pokřtěna a v křesťanském duchu vychovávána. Plunge leží v západní Litvě, v etnografickém území Žemaitija s vlastním nářečím, nedaleko města Klaipeda, jediného nezamrzajícího přístavu v Evropě na pobřeží Baltu. Děťství jsem strávila na venkovské samotě, obklopená kouzelnou přírodou. Až po letech jsem si uvědomila, jaké mi bylo dopřáno obrovské bohatství a co vše mne formovalo – lidová slovesnost a tradice, večerní modlitba s prarodiči, rozkvetlý sad za domem a les, vůně čerstvě pečeného domácího chleba, monotónní bzucení babiččina kolovrátku v zimě a rozkvetlé louky a vůně sušeného sena v létě. K mým školním prázdninám neodmyslitelně patřil věčně neklidný Balt a lázeňské a rekreační město Palanga s unikátním muzeem jantaru a nezapomenutelnými večerními promenádami na pobřeží. Jantar je nazýván litevským zlatem a je šperkem litevskému srdci nejcennějším.

Vystudovala jsem pedagogický institut ve Vilniusu a začala jsem učit litevštinu na střední škole. Díky svým přátelům jsem poznala mezinárodní jazyk esperanto, který mne jako turistku přivedl do Československa, kde jsem se také seznámila se svým budoucím manželem. V roce 1984 při své první cestě z pražského hlavního nádraží do nového domova v Mělníce jsem i bez znalosti češtiny se zděšením přečetla nápis: „Se Sovětským svazem na věčné časy...“ Byl to pro mne šok! Na tak proruské plakáty jsme v Litvě nebyli zvyklí. Litva a Rusko, to byly dva různé světy, spojené sice do jednoho svazku, ale Litva se vždycky velmi tvrdohlavě bránila rusifikaci. A ubránila se. Většina Čechů to ale nevěděla, a proto mne ihned po mém příjezdu zařadili do jednoho pytle s velkým bratrem... Pro mne to bylo velmi nepřijemné, protože jsem hrdá na svůj litevský původ. Dnes už vím, že každý Čech je schopen pochopit moje tehdejší pocity, protože podobný vztah jako Litevci měli k Sovětskému svazu i Češi, zejména po roce 1968.

Následovalo období sžívání se s novým prostředím, kterým jsem

vlastně již tehdy odstartovala proces „celoživotního vzdělávání“; studiem českého jazyka počínaje, přes studium ruštiny a postgraduální studium na Karlově univerzitě, tlumočnickou činnost na nejrůznějších úrovních, až po celou řadu odborných pedagogických a manažerských programů, které jsem do dnešních dní absolvovala. Mám za sebou i těžké životní chvíle: již dvanáct let jsem vdova, a sama jsem vychovala syna, který bude letos promovat na vysoké škole. Posledních sedm let jsem pracovala jako ředitelka základní a mateřské školy, kterou se za dobu mého působení podařilo výrazně zvelebit, pozvednout její prestiž a realizovat několik významných vzdělávacích a investičních projektů. Z funkce ředitelky školy jsem odstoupila sama v září loňského roku z morálních důvodů. Jsem věřící katolička. Jsem společenská, komunikativní a ráda se celoživotně vzdělávám.

Jaké jsou Vaše koncepční záměry a jaké budou Vaše první kroky k naplnění této koncepce?

Název školy obsahuje slovo „katolická“. Sama jsem se ale ptala,

co toto slovo ve spojení se školou znamená, kromě toho, že jejím zřizovatelem je biskupství?

V naší dnešní většinově nevěřící společnosti se toto slovo používá často jako negativní nálepka. Důležité však je, co se pod tou nálepkou skrývá. Pro mne pojem „katolická škola“ vyjadřuje potřebu předávat všeobecné lidské hodnoty, které jsou základem pro celou společnost a bez kterých mladý člověk v dnešní pohnuté době těžko obstojí. Nejde o nauku či nějakou ideologii, ale o člověka jako jednotlivce, který umí pokojně žít s ostatními lidmi a respektovat lidskou důstojnost. Ve velké škole běžného typu na formování pevných morálních postojů, které k takovému životu vedou, nezbyvá příliš mnoho času. V tomto směru chci nabídnout alternativu rodičům, kteří pro svoje děti hledají neanonymní prostředí a pečují o osobnostní růst v menším kolektivu a bezpečném prostředí.

Na vizi školy pro budoucnost budu spolupracovat hlavně s „uživateli“ služeb této vzdělávací instituce. Nejbližším úkolem je pro mne naslouchat potřebám žáků, rodičů a veřejnosti, ale i pedagogů, na jejichž kvalitách závisí kvalita školy. Jasně definovaná vize musí podtrhnout výjimečnost a jedinečnost školy a vytvořit pevný základ pro konkurenceschopnost mezi ostatními školami. Vzdělávací proces této křesťanské školy je službou především pro tu část veřejnosti, která klade zvláštní důraz na rozvoj duchovní dimenze člověka, a to jak věřícího, tak i nevěřícího.

Po svém nástupu do školy jsem objevila různá „zapomenutá“ záležitosti, která nepřispívala k dobré pověsti školy. Nicméně nesouhlasím s tvrzením, zdá se v Jablonci hodně rozšířeném, že katolická škola je špatná. Skutečná hodnota školy nezáleží jen na kvalitě

budov a vybavení, ale především na kvalitě lidí, kteří v ní pracují. V tom ohledu jsem byla mile potěšena, že jsem našla profesně i lidsky velmi kvalitní pedagogický sbor.

Na praktické rovině považuji za nezbytné například urychleně obnovit počítačové vybavení školy. Příslušnou žádost o dotaci z fondů Evropské unie jsem již odeslala na ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy a s realizací počítáme během letních prázdnin. Stejně tak důležité sledávám zkvalitnění podmínek pro pobyt žáků v družině a ve školním klubu. S pomocí rodičů se již podařilo vytvořit nové webové stránky školy (www.katolickaskola.cz).

Aktivity našich žáků musí být vidět a slyšet. Důležité je navázat na to, co se v minulosti osvědčilo - výtvarné projekty a výstavy prací žáků, hudební vystoupení. Ale nabízejí se i nové možnosti. Kdo jiný, když ne žáci katolické školy, by měl roznášet po městě betlémské světlo a pomoci při organizování Tříkrálové sbírky.

Úkoly, které nás čekají, lze zvládnout jen za úzké spolupráce pedagogů, rodičů, zřizovatele i veřejnosti. Jsem přesvědčená, že škole by hodně prospělo i vytvoření klubu rodičů a přátel školy, ve kterém by se soustředily síly lidí, kterým není škola lhostejná.

Co by měla moderní křesťanská škola dětem a jejich rodičům nabídnout? Co jim nabídne právě vaše škola?

Školní vzdělávací program naší školy má název „Škola pro život“. Má-li tato škola obstát v současné konkurenci škol v blízkém okolí, musí nabídnout vskutku pevné všeobecné základy, na kterých mladý člověk bude stavět svou úspěšnou a šťastnou budoucnost. A jak jsem již říkala, nevyjímá ani základy křesťanských hod-

not, na kterých bude stavět svůj duchovní růst.

Naše křesťanská škola pro život je otevřená moderním trendům vzdělávání, používá formy a metody výuky odpovídající požadavkům současné pedagogiky a nabízí veřejnosti takový vzdělávací program, který je v souladu s Rámcovým vzdělávacím programem pro základní vzdělávání. Výuku anglického jazyka nabí-

Z životopisu

1977-1982	Státní pedagogický institut ve Vilniusu - učitelství všeobecně vzdělávacích předmětů (litevský jazyk a literatura)
1985-1989	Univerzita Karlova v Praze, Filozofická fakulta - učitelství všeobecně vzdělávacích předmětů
1989-1990	Univerzita Karlova v Praze - Postgraduální doktorát z filozofie
Absolvovala řadu programů v rámci celoživotního vzdělávání, posledními jsou:	
2011	Moderní trendy v řízení škol. Trénink manažerských a personálních dovedností pro řídicí pracovníky škol a školských zařízení
2011	Studium pro ředitele škol a školských zařízení - studium ke splnění kvalifikačních předpokladů podle § 5 odst. 2 zákona č. 563/2004 Sb. a § 5 vyhlášky č. 317/2005 Sb.

Je mj. soudním znalcem - tlumočnicí pro jazyk litevský, jmenovanou Ministerstvem spravedlnosti ČR. Tlumočila pro soudy a policii ČR i pro vládu a prezidenta ČR.

zíme již od prvního ročníku. Na druhém stupni mají žáci možnost si zvolit další cizí jazyk - vedle němčiny nabízíme také francouzštinu. Výuka náboženství, byť ji považujeme za důležitou, není povinná. Jako alternativu nabízíme výuku etiky. Naše škola každého žáka přijímá pozitivně a uvědomuje si, že každý z nich je jedinečný. Jak řekl Ernst Bloch: „V každé lidské bytosti se skrývá jiný člověk - ten, který ještě neroztáhl svá křídla.“

Ptala se Jana Michálková

Foto Pavel Kusala

Prosím Pána, aby se každý mezi námi cítil jako doma

Tentokrát vás zavedeme do turnovského vikariátu a představíme vám děkanství v Mnichově Hradišti spolu s farnostmi Boseň, Kněžmost, Březina, Mukařov, Loukov a Všeň, které již dva roky spravuje R.D. Pavel Mach. Pět z jeho venkovských farností leží ve Středočeském kraji, ta poslední zmiňovaná v kraji Libereckém.

Mnichovo Hradiště

„Naše město Mnichovo Hradiště má kolem osmi tisíc obyvatel a leží ve Středočeském kraji na dosah Českého ráje. Do zdejší farnosti jsem nastoupil jako administrátor v červnu 2010. Rok jsem působil jako jáhen na Střekově, rok jako kaplan v městské farnosti Ústí nad Labem a čtyři roky v Liberci, takže zde jsem na svém prvním administrátorském místě jako farářský začátečník. Pocházím z Mladé Boleslavi, tento kraj jsem docela dobře znal a do Mníchova Hradiště jsem přišel velmi rád. Je to milý kout naší diecéze, s milými lidmi a přátelskými vztahy. Hradiště je malým městem, a to má svou velkou výhodu. Řadu lidí jsem za velmi krátkou dobu, co zde působím, už poznal; nejen ve farnosti, ale také na úřadech, ve školách nebo při běžném

sousedském zastavení u nás na faře nebo na ulici,“ říká v úvodu našeho vyprávění Pavel Mach.

Farní život

Kromě děkanství v Mnichově Hradišti spravuje ještě dalších šest venkovských farností, kterými jsou: Boseň, Kněžmost, Březina, Mukařov, Loukov a Všeň. Celkem jedenáct kostelů, sedm farních a čtyři filiální.

„Nejaktivnější farní život je pochopitelně v Hradišti, kam na nedělní bohoslužby do kostela sv. Jakuba přichází kolem sedmdesáti věřících. Po mši svatě je už zvykem zastavit se před kostelem na kus přátelského popovídání a šálek čaje nebo kávy, která se uvaří u nás na faře,“ říká.

„Ve všední den přichází deset až patnáct farníků na mši svatou, kterou sloužíme ve farní kapli. Kromě bohoslužeb se scházíme v pátek jednou za čtrnáct dní k farnímu setkání u nás na faře, kde je příležitost popovídat si o radostech a starostech, které kdo prožívá, a také prostor k naplánování akcí, které nás jako jednu farní rodinu čekají. V rámci našeho pátečního společenství mám připravené pastorační téma, které aktualizuje liturgickou dobu nebo události, které prožíváme. Vždycky jsem cítil jako nutnost, aby každý, kdo do farnosti a na faru přichází, se cítil upřímně a srdečně přijat, tedy jako v rodině. Co by nám bylo platné o Boží dobrotě jen květnatě mluvit, když bychom ji neuměli prakticky a konkrétně žít

a zejména těm, kteří k nám přicházejí z dnešní nevěřící, odcizené společnosti, ji neuměli předávat?“ popisuje život ve farnosti.

Maminka P. Pavla Macha

Zdejší aktivitou jsou kupř. katechetické hodiny, které mají za cíl prohloubit znalosti farníků z nauky církve a Písma svatého. A od nového roku na faře začali s promítáním životopisných filmů, které zvláště u starších jsou docela oblíbené.

„Všechny tyto farní aktivity navštěvují většinou lidé středního a staršího věku, jak bývá zvykem v našich farnostech,“ říká Pavel Mach.

„Velkou bolestí našeho společenství je nedostatek aktivní mládeže. Při nedělních bohoslužbách přicházejí rodiče s malými dětmi, které přinášejí obětí dary a přicházejí při modlitbě Otčenáše k obětnímu stolu. Je to většinou skupinka tří až deseti dětí ve věku od tří do deseti let. Jsem za ně velmi vděčný, i když jich není mnoho, protože zde vidíme budoucnost našeho společenství. Nesmím také zapomenout na naše ministranty, kteří pravidelně přicházejí o neděli, a někdy i ve všední dny. Jedná se o pět chlapců ve věku od pěti let po pětadvacetiletého. Je to rovněž velké povzbuzení pro staré farníky, kteří vidí, že církev i farnost má budoucnost.“

Výuka náboženství a příprava na biřmování

„Náboženství se učí u nás na faře, kam přichází pět dětí. Loňského roku se již objevily nové tváře, které začaly zejména v neděli přicházet, což je pro nás všechny velká radost.

V letošním roce chceme po Velikonocích zahájit jednorocní přípravu na svátost biřmování, které by se mělo uskutečnit následujícího roku. Příležitostně k nám do farnosti přijíždějí děti a mládež z Turnova a Mladé Boleslavi, zvláště na víkendové akce. Už podruhé u nás pekly děti a mládež z Turnova před Vánocemi perníčky, které pak prodávají po bohoslužbách za symbolický poplatek, a výtěžek jde na charitativní činnost,“ poukazuje na další z aktivit Pavel Mach. „A když jsem u těch radostí, rád také zmíním, že jsme v posledním roce měli v našem farním obvodu tři křty dospělých, naposledy o Vánocích maminku s dcerou, která žije v zahraničí. Dotyčná maminka však pravidelně přichází nejen na bohoslužby, ale je aktivní členkou farního života,“ dodává.

Společně o Velikonocích

„Velmi milé pro mě, a jistě i farnost bylo prožívání loňských Velikonoc, kdy jsme se kromě obřadů sešli i k slavení pesachové večere na Zelený čtvrtek. Letos, a dá-li Pán i v příštích letech, pesachovou večerou zopakujeme. Nejenom liturgicky jsme prožívali bohoslužbu v kostele,

Zelený čtvrtek, pesachová večere

ale také i společně farní stolování, při kterém jsme si připomněli dějiny starozákonního lidu, než vyšel z Egypta,“ vzpomíná.

Poutě a poutní zájezdy

Dvakrát do roka, na jaře a na podzim, tu pořádají poutní zájezdy. „Naposlady jsme navštívili Svatou Horu, zámek Dobříš a Starou Boleslav, kde jsme měli možnost uctít staroboleslavské Palladium. Rádi se přidávají i poutníci z okolních farností. Letos jsme plánovali i jednotýdenní zahraniční poutní cestu, avšak z důvodu naplánovaných stavebních aktivit jsme ji museli zrušit. Loňského roku jsme putovali do Říma, dále jsme navštívili Padovu a posledním cílem naší pouti bylo město sv. Františka z Assisi. Příští rok si ale jistě nějakou zahraniční pout' nenecháme ujít. Plánujeme cestu do Svaté země – Izraele,

na kterou určitě pozveme i čtenáře Zdislavy,“ říká Pavel Mach.

V létě farníky čeká již tradiční svatojakubskoanenská pout' v Mnichově Hradišti. Děkanství ji pořádá ve spolupráci s městem Mnichovo Hradiště a kastelány zdejšího krásného zámku, který je častým cílem turistických výletů. Letošní pout' je stanovena na 22. července a účast přislíbil i otec biskup Jan. Po mši svatě, která se koná v kostele sv. Jakuba, prochází městem procesí s účastníky v dobových kostýmech a poutníky v regionálních krojích a směřuje na zámek, kde je zakončeno pobožností v kostele sv. Tří králů a v kapli sv. Anny. Tato akce se podle slov Pavla Macha může konat jen díky výborné spolupráci s městem a zámeckými kastelány, kteří si uvědomují, jak je užitečná zdravá komunikace farnosti s ostatními veřejnými složkami města.

V rámci zdejších regionálních poutí je také sloužena vždy od května do října na mariánskou první sobotu v měsíci mše svatá v lesní kapli na Klokočce. Je to krásné výletní místo, kde nad vodním pramenem stojí barokní kalpe sv. Stápana. Pravidelně se tu schází kolem padesáti i více poutníků.

Noc kostelů

Ve třech kostelech zdejšího farního obvodu proběhla v loňském roce akce Noc kostelů, která byla hojně navštěvovaná širokou veřejností. „Dopadla nad naše očekávání! Je to jeden z projektů, který je evangelizačně velmi prospěšný, a i lidmi, kteří se k církvi nehlásí, velmi dobře přijímán,“ zdůrazňuje Pavel Mach.

Advent a adventní putování

Velmi pestrý byl v Mnichově Hradišti i advent, který zahrnoval čtyři adventní koncerty a začínal „adventním putováním“. V rámci adventu se na farní zahradě konal „živý betlém“, který zajišťovali ochotní farníci a členové obce místních baráčníků, s nimiž je podle slov Pavla Macha velmi dobrá spolupráce. Vánoční akce byly zakončeny Tříkrálovou sbírkou, které se účastnily děti základních škol a gymnázia. (Více o zdejších adventním putování v příspěvku farníků z Mníchova Hradiště na straně 18.)

Poděkování

„Pánu jsem velmi vděčný za naše šikovné a schopné pastorační asistenty a spolupracovníky, kterými jsou Ing. Václav Novák, Ing. Jiří Blekta,

paní Zdena Nováková, má matka Anna a řada dalších obětavých a aktivních farníků, kteří se zapojují při farních brigádách a celoročních povinnostech kolem farnosti a kostela,“ říká Pavel Mach.

„Poděkování také patří našim obětavým varhanicím, které pravidelně a nezištně zajišťují hudbu při liturgii. Úkolem našich asistentů je pomoci jak při pastoračních povinnostech s mládeží, dětmi a při práci se starými lidmi, tak také práce spojená se zajišťováním financí, dotací na opravy našich objektů a běžná činnost, která je nutná k zajišťování farního areálu, ale i venkovských kostelů,“ vysvětluje.

„Dobrým duchem našeho farního domu je má matka Anna, která se stará o zajišťování farní domácnosti, navštěvuje seniory a nemocné v domovech důchodců a poskytuje přátelské přijetí a zázemí každému, kdo k nám přichází. Tím se také navazují dobré přátelské a sousedské vztahy a odbourává řada předsudků proti, pro mnohé „tajuplným“ domům, za které mnozí faru stále považují. Pokladem naší farnosti jsou senioři, kteří svou modlitbou a osobními obětmi posvěcují zdejší farnost. Jim při pravidelných návštěvách připomínám, že jsou jedni z nejaktivnějších dělníků na Božím království, a také jim děkuji za jejich tichou, pokornou, ale neocenitelnou službu,“ dodává.

Farní list Kubík

Další aktivitou je příprava farního listu Kubík, informačního měsíčníku, na jehož přípravě se můžete podílet i vy, pokud své příspěvky zašlete na adresu: dekanstvi.mh@seznam.cz. Uzávěrka je předposlední sobotu v měsíci.

Fara, zastávka na svatojakubské cestě

Mnichovo Hradiště leží na svatojakubské poutní stezce a fara je jednou z poutních zastávek. Zvláště přes letní měsíce není týdne, aby tu někdo nezazvonil a nepřenocoval. Přicházejí zejména poutníci z Polska a Německa. „Za tímto účelem bychom rádi rozšířili naše ubytovací kapacity a adaptovali pro rekreační využití bývalé hospodářské budovy, které jsou součástí našeho děkanství,“ říká Pavel Mach. (Více o svatojakubské cestě uvádíme v tipu na výlet na straně 19.)

Farníci na jednom z poutních zájezdů

Opravy kostelů

A co se týká oprav kostelů, v letošním roce je plánována rekonstrukce interiéru kostela sv. Jakuba, který by se měl dočkat po téměř deva-

ve farnosti. Proto prosím Pána, aby každý, kdo do našeho společenství přichází, se v něm cítil skutečně jako doma ve své rodině. Tomu bychom měli naše farnosti stále vychová-

Tradiční svatojakubskoanenská pouť v Mnichově Hradišti

desáti letech nové výmalby. Práce budou probíhat za předpokladu, že bude schválena žádost o dotaci.

Vánoce

„V naší farnosti také vypomáhá Radek Vašínek, kněz, který v současné době studuje v Říme a u nás tráví sváteční a prázdninové pobyty. Je to pro mě vydatná pomoc zejména o vánočních a velikonočních svátcích, kdy se více zpovídá a slouží i na místech, kde nebývá jinak pravidelná bohoslužba. Zejména o letošních Vánocích jsme prožívali další kněžskou radost, kdy jsme chtěli maximálně využít vánoční náladu, a tak jsme měli každý pět bohoslužeb. Předem jsme kostely vyzdobili a modlili se, aby alespoň o Vánocích byly plné a přeci jen nějaké to slovo a myšlenka padly na úrodnou půdu. Skutečně všude se kostely o vánočních bohoslužbách naplnily. Rozhodně tuto příležitost nepodceňuji a jsem přesvědčen, že je nutné ji využít. Ostatně jako každou jinou příležitost k setkání s lidmi,“ říká Pavel Mach.

„Stále více a více si uvědomuji, že člověk byl stvořen pro společenství a Pán svou milostí skrze společenství působí. O to patrněji je to cítit

vat a my kněží bychom to měli mít vždycky na zřeteli,“ dodává.

Připravili P. Pavel Mach, Václav Novák a Jana Michálková

Foto Václav Novák

Přehled kostelů ve farnostech:

Mnichovo Hradiště

farní děkanský kostel sv. Jakuba, filiální kostel Narození P. Marie v Klášteře Hradiště nad Jizerou, filiální kostel Nanebevzetí P. Marie v Mohelnici

Boseň

farní kostel sv. Václava, filiální kostel Nanebevzetí P. Marie v Solci

Březina nad Jizerou

farní kostel sv. Vavřince

Kněžmost

farní kostel sv. Františka z Assisi

Loukov

farní kostel Nejsvětější Trojice v Loukově, filiální kostel sv. Bartoloměje v Sezemicích

Mukařov

farní kostel sv. Vavřince

Všeň

farní kostel sv. Filipa a Jakuba, obecní kaple Navštívení P. Marie ve Žďáru

Přehled bohoslužeb:

Neděle

- 8.30 Mnichovo Hradiště, farní kostel sv. Jakuba
- 10.00 Loukov, farní kostel Nejsvětější Trojice
- 11.00 Všeň, farní kostel sv. Filipa a Jakuba (jen 1. a 3. v měsíci)
- 15.00 Mukařov u Mladé Boleslavi, farní kostel sv. Vavřince (jen 1. a 3. v měsíci)
- 15.00 Březina nad Jizerou, farní kostel sv. Vavřince (jen 2. v měsíci, v období Velikonoce - Dušičky)
- 15.00 Sezemice, filiální kostel sv. Bartoloměje (jen 4. v měsíci, v období Velikonoce - Dušičky)

Středa

- 10.00 Mnichovo Hradiště, kaple v Domově důchodců (jednou za 14 dní)
- 17.00 Mnichovo Hradiště, farní kaple Panny Marie (zimní čas)
- 18.00 Mnichovo Hradiště, farní kostel sv. Jakuba (letní čas)

Pátek

- 17.00 Mnichovo Hradiště, farní kaple Panny Marie (zimní čas)
- 18.00 Mnichovo Hradiště, farní kostel sv. Jakuba (letní čas)

Sobota

- 13.30 Klokočka, kaple sv. Štěpána (jen 1. v měsíci v době květen - říjen)
- 14.30 Mnichovo Hradiště, DPS (jen poslední v měsíci)
- 16.00 Klášter Hradiště nad Jizerou, filiální kostel Narození Panny Marie (jen 2. v měsíci, v období Velikonoce - Dušičky)
- 18.00 Boseň, farní kostel sv. Václava (jen 1. a 3. v měsíci)
- 18.00 Kněžmost, farní kostel sv. Františka Serafinského (jen 2. v měsíci)
- 18.00 Žďár, obecní kaple Navštívení Panny Marie (jen 4. v měsíci, v období Velikonoce - Dušičky)

Kostel sv. Jakuba v Mnichově Hradišti

Poselství Benedikta XVI. k postní době 2012

„Starejme se jeden o druhého a pobízejme se k lásce a k dobrým skutkům.“ (Žid 10, 24)

Bratři a sestry, postní období nám znovu poskytuje možnost, abychom uvažovali o jádru křesťanského života – o lásce. Je to doba vhodná k tomu, abychom za pomoci Božího Slova a svátostí obnovili svoji osobní i společnou cestu víry. Její prožívání je poznamenáno modlitbou i sdílením, mlčením i postem, v očekávání velikonoční radosti.

Letos chci předložit několik myšlenek ve světle krátkého biblického textu z Listu Židům: „Starejme se jeden o druhého a pobízejme se k lásce a k dobrým skutkům“ (10, 24). Tato věta je zahrnuta do perikopy, v níž svatopisec napomíná k důvěře v Ježíše Krista jako nejvyššího kněze, který pro nás získal odpuštění a přístup k Bohu. Plodem toho, že přijmeme Krista, je život rozvíjený podle třech teologálních ctností. Jedná se o to, abychom se k Pánovi přiblížili „s upřímným srdcem a s plnou vírou“ (v. 22), drželi se pevně „naděje, kterou vyznáváme“ (v. 23), a trvale byli společně s bratřími pozorní vůči žití „lásky a dobrých skutků“ (v. 24). Také se tam říká, že pro posílení evangelních postojů je důležitá účast na liturgických shromážděních a na modlitbě ve společenství, se zřetelem na eschatologický cíl – na plné společenství s Bohem (v. 25). Pozastavím se u verše 24, který několika svými výrazy poskytuje cennou a stále aktuální nauku o třech aspektech křesťanského života: o pozornosti vůči druhému, o vzájemnosti a o osobní svatosti.

1. „Starejme se“: zodpovědnost za bratra

Prvním bodem je výzva, abychom „se starali“. Zde použité řecké sloveso katanoein znamená dobře si všimnout, být pozorný, dívat se s uvědoměním, pozorovat nějakou skutečnost. V evangeliu ho nacházíme tehdy, když Ježíš vyzývá učedníky, aby „pozorovali“ nebeské ptáky, kteří, aniž by se namáhali, jsou předmětem starostlivé a pozorné Boží prozřetelnosti (srov. Lk 12, 24), a když učedníkům říká, aby „viděli“ trávu ve vlastním oku, dříve než budou pozorovat trávku v oku bratrově (srov. Lk 6, 41). Nacházíme ho ještě i v jiné části Listu Židům, a sice jako výzvu „pozorovat Ježíše“ (3, 1) coby apoštola a velekněze našeho vyznání. Sloveso, které otevírá naši exhortaci, je tedy výzvu, abychom zaměřovali pohled na druhého, především na Ježíše, abychom byli jedni k druhým pozorní a nechovali se k sobě jako cizí lidé a lhostejní k osudu bratří. Často však převládá opačný postoj – lhostejnost a nezáměr, které zakrývají sobectví a maskují se zdánlivým respektem k „soukromé sféře“. I dnes mocně zaznívá Pánův hlas, jenž každého z nás vyzývá, aby měl o druhého starost. I dnes Bůh od nás chce, abychom byli „strážci“ svých bratří (srov. Gen 4, 9), navazovali vztahy charakterizované vzájemnou péčí a pozorností vůči dobru druhého

člověka, vůči veškerému jeho dobru. Důležité přikázání lásky k bližnímu od nás vyžaduje, abychom si uvědomovali, že jsme zodpovědní za druhého člověka, který, stejně jako já, je Božím stvořením; toto přikázání nás i povzbuzuje, abychom si to uvědomovali. Skutečnost, že jsme bratři a sestry v lidstvu, a mnohdy i ve víře, nás musí vést k tomu, abychom v druhém člověku viděli své opravdové alter ego, jež Pán nekonečně miluje. Budeme-li pěstovat vízi bratrství, pak solidarita a spravedlnost, jakož i milosrdenství a soucit, přirozeně vytrysknou z našeho srdce. Boží služebník Pavel VI. prohlašoval, že dnešní svět trpí především nedostatkem bratrství: „Lidstvo strádá těžkou chorobou. Její příčina netkví ani tolik v tom, že přírodní bohatství se ztenčuje nebo že si je sobecky přivlastňuje několik málo jedinců, ale spíše v uvolnění bratrských svazků jak mezi jednotlivci, tak mezi národy“ (Enc. Populorum progressio [26. března 1967], č. 66).

Pozornost vůči druhému člověku v sobě zahrnuje to, že mu přejeme dobro ve všech jeho podobách – fyzické, morální i duchovní. Zdá se, že současná kultura ztratila smysl pro dobro a zlo, zatímco je třeba s naléhavostí znovu zdůrazňovat, že dobro existuje a vítězí, protože Bůh „je dobrotivý a prokazuje dobrodiní“ (Žalm 119, 68). Dobro je tím, co ochraňuje a posiluje život, bratrství a společenství. Zodpovědnost vůči bližnímu tedy znamená chtít a konat dobro pro druhého a přát si, aby se i on otevřel logice dobra. Zajímat se o bratra znamená otevírat oči pro jeho potřeby. Písmo svaté varuje před nebezpečím srdce zatvrzelého jakýmsi „duchovním znečištěním“, které nás oslepuje před utrpením druhých. Evangelista Lukáš přináší dvě Ježíšova podobství, kde jsou uvedeny dva příklady takovéto situace, která může vzniknout v lidském srdci. V podobství o dobrém Samaritánovi se kněz i levita lhostejně „vyhýbají“ člověku přepadenému a oloupenému lupiči (srov. Lk 10, 30-32); a v příběhu o boháči si člověk nasycený svým majetkem nevšímá situace chudého Lazara, který umírá hladem před jeho dveřmi (srov. Lk 16, 19). V obou případech se setkáváme s opakem postoje „starat se“ a hledět s láskou a soucitem. Co brání tomuto lidskému láskyplnému pohledu na bratra? Často je to hmotné bohatství a nasycenost, ale také upřednostňování svých zájmů a starostí přede vším ostatním. Nikdy nesmíme být „neschopní milosrdenství“ s tím, kdo trpí. Naše srdce nikdy nesmí být natolik pohlceno vlastními záležitostmi a problémy, aby před křikem chudého ohluhlo. Právě pokora srdce a osobní zkušenost s utrpením se mohou ukázat jako zdroj vnitřního probuzení k soucitu a ke vnímavosti vůči druhému: „Spravedlivý zná při slabých, zlovlník nemá

rozum, aby ji poznal“ (Přísl 29, 7). Tak chápeme, proč „plačící“ jsou „blahoslavení“ (srov. Mt 5, 4): jsou to ti, kdo dokážou vycházet ze sebe, aby pocítili dojetí nad bolestí druhých. Setkat se s druhým člověkem a otevřít své srdce pro jeho potřeby je příležitostí být spasený a být blahoslavený. ...

2. „Jeden o druhého“: dar vzájemnosti

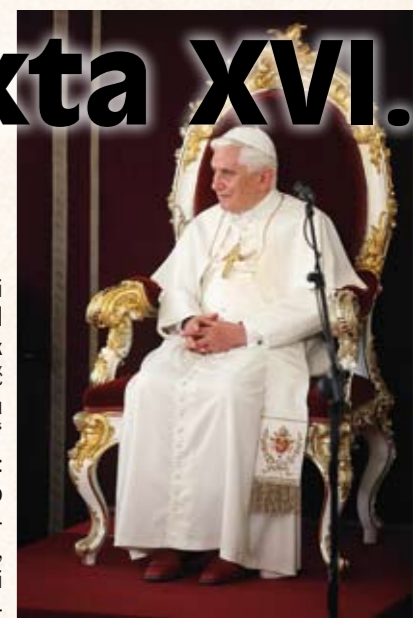
Takováto starostlivost o druhé lidi je v protikladu k mentalitě, která redukuje život jen na pozemský rozměr, nebere v úvahu jeho eschatologickou perspektivu a ve jménu individuální svobody přijímá jakoukoli morální volbu. Společnost, jakou je ta současná, se může stát hluchou jak k fyzickým bolestem, tak i k duchovním a morálním životním potřebám. V křesťanském společenství to tak nesmí být. Apoštol Pavel nás vyzývá, abychom usilovali o toto: být vedeni „k pokoji a k vzájemnému duchovnímu prospěchu“ (Řím 14, 19), a byli nápomocni „bližnímu k jeho dobru a prospěchu“ (tamtéž 15, 2), aniž bychom hledali vlastní zisk, ale „to, co prospívá všem, aby tak mohli dojít spásy“ (1 Kor 10, 33). Vzájemné napravování a povzbuzení v duchu pokory a lásky musí být součástí života křesťanského společenství. ...

3. „Pobízejme se k lásce a k dobrým skutkům“: společně kráčet ke svatosti

Tento výraz z Listu Židům nás nutí k tomu, abychom uvažovali o univerzálním povolání ke svatosti a stálosti cesty v duchovním životě, abychom usilovali o větší dary a o stále vyšší a plodnější lásku (srov. 1 Kor 12, 31-13, 13). Pozornost jednoho vůči druhému má za cíl vzájemné povzbuzení ke stále větší a účinnější lásce, „jako světlo úsvitu, jehož záře roste až do bílého dne“ (Přísl 4, 18), v očekávání, že v Bohu budeme žít den bez západu slunce. Čas, který jsme ve svém životě dostali, je cenný pro to, abychom v Boží lásce objevovali a konali skutky dobra. Sama církev tak roste a rozvíjí se, aby dosáhla plné zralosti v Kristu (srov. Ef 4, 13). Do takovéto perspektivy dynamického růstu se začleňuje i naše exhortace, abychom se navzájem stimulovali a dospěli k plnosti lásky a dobrých skutků. ...

Ve Vatikánu 3. listopadu 2011

Celý text naleznete na www.dltm.cz

Obnova drobných sakrálních památek v Českém Švýcarsku

Krajina Českého Švýcarska neoplývá pouze přírodními krásami a malebnou lidovou architekturou. Nalezneme zde množství křížů, pískovcových sakrálních kaplí, soch svatých či kamenných kaplí. Jejich neutěšený stav i význam pro soudobého turistu i zbožného poutníka vedly k jejich záchraně. Tříletý projekt záchran a propagace tří desítek hodnotných drobných sakrálních památek připravila obecně prospěšná společnost České Švýcarsko z Krásné Lípy v rámci mezinárodního projektu Listen to the Voice of Villages. Zachráněné kříže a kaple, které jsou dokladem vysoké zbožnosti původních obyvatel Českého Švýcarska, se mohou stát cílem celoročních výletů po regionu nejsevernějších Čech, i místem tichého rozjímání o Kristově oběti.

Projekt obnovy vybraných drobných sakrálních památek v regionu Českého Švýcarska začal v roce 2009. „Během něj byly renovovány pískovcové kamenné části, kované a litinové kříže a siluety malované na plechu. V některých případech se upravoval okolní terén a doplňovalo stávající oplocení. Celkem bylo do prosince 2011 opraveno 27 objektů ve 12 obcích. Celková výše investice z prostředků Evropské unie dosáhla 3,4 milionu korun a byla určena na záchranu a renovaci význam-

Bratrský oltář u České Kamenice. Foto Klára Mágrová

nějších křížů a skalních výklenkových kaplí v Českém Švýcarsku,“ vysvětlil Filip Brodský, ředitel obecně prospěšné společnosti České Švýcarsko. Opraveny byly kříže a skalní výklenkové kap-

le v Dolní Poustevně, Dolním Žlebu, Doubici, Chříbské, Hřensku, Janově, Jetřichovicích, Mikulášovicích, Růžové a Starých Křečanech. Obnovena byla kaple Panny Marie Karmelské na Vlčí Hoře a výletní a poutní místo Bratrský oltář u České Kamenice. Obnovu drobných sakrálních památek provedla v letech 2010-2011 skupina restaurátorů pod vedením Jana Fedorčáka z České Lípy.

Náročně obnově předcházelo v letech 2009-2010 podrobné mapování a soupis zachovalých i chátrajících drobných památek lidové zbožnosti v krajině Českého Švýcarska. Databáze zmapovaných památek, kterou vypracovalo občanské sdružení Drobné památky severních Čech z České Lípy, obsahuje více než 330 objektů. Z nich pak bylo vybráno 27 objektů vhodných k opravě. Najdeme je převážně při značených turistických trasách a v blízkosti obcí. Při jejich výběru bylo přihlédnuto i ke stupni jejich poškození a kulturně historické hodnotě.

Při obnově téměř tří desítek drobných sakrálních památek z 18. až 20. století bylo hojně využito poznatků, které přinesl archivní průzkum. „Díky soupisům křížů z počátku 19. století byly připomenuty dávno ztracené příběhy některých sakrálních památek, např. Hilleho kříže u labské cyklostezky v Dolním Žlebu. Nečekáným nálezem byl popis netradiční skupiny postav, která doprovázela ukřižovaného Ježíše na kříži zvaném Schemmelkreuz ve Všemilech u Jetřichovic. Siluety sv. Petra a sv. Jana nebyly na jiném kříži v Českém Švýcarsku doloženy,“ uvedla vedoucí projektového týmu Gabriela Dudová z obecně prospěšné společnosti České Švýcarsko a pokračuje: „Zachráněny byly některé ručně kované železné kříže, které jsou raritou Šluknovska. Jejich množství je v rámci České republiky výjimečné. Mohutné, až čtyři metry vysoké kříže spolu s početnými skupinami siluet, které obklopují Ježíše Krista, jsou nově k vidění např. v Horní Poustevně a Horních Mikulášovicích.“ Řadu křížů obohatily původní německé nápisy připomínající Kristovu oběť. Na některých kamenných podstavcích se znovu objevily ojedinělé litinové odlitky, které před desítkami let zdobily řadu křížů v regionu, jako je tomu např. na

kříži u firmy Mikov v Mikulášovicích. „Do skalních výklenků a kaplí byly umístěny nové obrazy, které se inspirovaly popisy původních výjevů, např. obraz Navštívení Panny Marie v Dolní Chříbské či tzv. Lisckens Kapelle při cestě na vrch Spravedlnost u Chříbské. Výjev Ukřižování pro výklenkovou kapli u skalního útvaru Pískovcové hodiny v Jetřichovicích byl namalován přímo podle dobové fotografie,“ přiblížil vznik obrazů restaurátor Jan Fedorčák.

„Zapomenutými barvami opět září unikátní Köglerův kříž na Kamenné Horce v Krásné Lípě, stejně jako tomu bylo v roce 1792, kdy byl postaven. Vodítkem byly laboratorní průzkumy pozůstatků barevných nátěrů,“ dodává J. Fedorčák. Návrat k původní podobě několika památek umožnila spolupráce s vedením obcí a dalších institucí, u nichž byly uloženy repliky nebo torza původních křížů a obrazů. Stalo se tak např. v případě Římskokatolické farnosti – děkanství v České Kamenici, u níž byly nalezeny originály obrazů z křížové cesty u Bratrského oltáře.

Po dokončení opravy došlo 18. 12. 2010 k vysvěcení kaple Panny Marie Karmelské ve Vlčí Hoře. Díky spolupráci s Římskokatolickou farností Mikulášovice požehnal P. Jacek Kotisz 6. 10. 2011 obnovený kříž v Horních Mikulášovicích a 1. 12. 2011 P. Antonín Sedlák z Římskokatolické farnosti Krásná Lípa Köglerův kříž na Kamenné Horce v Krásné Lípě. V plánu je i požehnání nově instalované křížové cesty v areálu Bratrského oltáře u České Kamenice, k němuž má dojít v květnu letošního roku.

Projekt obecně prospěšné společnosti České Švýcarsko Naslouchejte hlasu venkova (Listen to the Voice of Villages) byl spolufinancován ze zdrojů Evropské unie v rámci Operačního programu Nadnárodní spolupráce Střední Evropa a z Evropského fondu pro regionální rozvoj (ERDF). Na obnově drobných sakrálních památek se dále podílelo město Česká Kamenice, Dolní Poustevna, Chříbská, Mikulášovice a obce Janov a Staré Křečany. **Fotogalerii naleznete na straně 23.**

Klára Mágrová, koordinátorka projektu
ŘKF Rumburk a Jiřkov

S Radkem Rejškem za památnými varhanami kostelů litoměřické diecéze

Varhany farního kostela v Radonicích u Kadaně

V litoměřické diecézi je dochováno velké množství krásných a velmi cenných nástrojů, kterým bez nadsázky sluší přívlastek „památky první kategorie“. Z hlediska historie českého varhanářství se u nás máme skutečně čím pochlubit a význam celé řady hudebních památek na našich kůrech přesahuje rámec naší země. Méně radostné je konstatování, že mnoho z nich je ve stavu velmi špatném a pokud se pro jejich záchranu v co nejkratším čase nepodniknou patřičné kroky, nejspíš je nadobro ztratíme. Mezi takto ohrožené varhanářské památky v naší diecézi patří nádherné rokokové varhany na kůru farního kostela v Radonicích u Kadaně. Impozantní trojdílný prospekt na fotografii nevypadá ještě úplně nejhůř, ale při pohledu zblízka člověka skutečně zabolí v srdce. Mimo jiné se do mysli vkrádají i otázky nad smysluplností vandalského ničení a rabování (jehož důsledky jsou však v kostelech litoměřické diecéze jevem, s nímž se setkáváme velmi často).

Varhany na kůru farního kostela v Radonicích u Kadaně nesou všechny znaky práce známého a slavného varhanářského rodu Gartnerů z Tachova. Místní kronikáři uvádějí jako letopočet jejich stavby rok 1791 a tento údaj opírají o nápisy a erby nesené přemostěním obou varhanních skříní nad hracím stolem uprostřed kůru. Varhanářský rod Gartnerů z Tachova byl velmi rozvětvený a jednotlivá jména jeho příslušníků se v pramenech a varhanářských materiálech někdy dost nepřehledně prolínají, takže vypracovat přesný soupis jeho odkazu tak, aby každý nástroj byl

správně připsán odpovídajícímu varhanáři, je v současných podmínkách poněkud nad lidský výkon, a to rovněž proto, že jednotliví členové rodu často pracovali spolu a na jednom nástroji pracovalo více členů rodiny současně. Možná někoho překvapí skutečnost, že varhanářská dílna mající kořeny v Tachově ve své podstatě zanikla poměrně nedávno. V 19. století se přestěhovala do Prahy, kde ji v areálu břevnovského kláštera po vymření rodu Gartnerů po přeslici převzala rodina Schiffnerů a ta ji provozovala až do počátku 20. století.

S nástroji varhanářského rodu Gartnerů se celkem logicky setkáváme především v západních Čechách, tedy v plzeňské diecézi, kde jsou dochovány skutečné skvosty (dvoje varhany kláštera v Teple, ve Vejpnicích u Plzně, v klášterním kostele v Tachově, v městském farním kostele v Kladrubech u Stříbra atd.). Největší a zřejmě i nejzajímavější nástroj, který vzešel z dílny rodu Gartnerů, se však do našich časů nedochoval, přestože se z něho dochovaly nádherné rokokové skříně, které můžeme dodnes obdivovat, a to přímo v pražské katedrále. Varhaní kruchta je dnes přemístěna na bok, a když na ni pohlédneme, spatříme něco jako obrovské varhany postavené ve dvou patrech. Nenechme se však mýlit, tak velké varhany dnes pražská katedrála nemá. Vlastní hrající

nástroj je na spodním patře. Ty skvostné skříně na patře horním jsou prázdné a pocházejí právě ze zmíněných velkých varhan postavených pro pražskou katedrálu Antonínem Gartnerem, zakladatelem tachovského varhanářského rodu. Veliké a reprezentativní Gartnerovy varhany v pražské katedrále zanikly v souvislosti s přestavbou katedrály na počátku 20. století a s přemístěním renesanční Wohlmutovy kruchty na severní stranu stavby.

Vraťme se ale do Radonic u Kadaně. Existence Gartnerova nástroje v této lokalitě poněkud překvapí a možná jde o dílo, které bychom mohli ve vztahu k oblasti, kde dílna působil, označit jako poněkud „zasunuté“. Bohužel to platí i dnes, kdy vybudováním nadměrně velkého a poněkud nechvalně proslulého vojenského prostoru v těsném sousedství městečka došlo k přerušení důležitých spojnic s Karlovským a dalšími oblastmi na západě Čech. Varhany, které Gartnerova dílna postavila na kůru farního kostela v Radonicích u Kadaně, patří z dnešních hledisek k památkám mimořádného významu, ale jejichž další osud je nejistý a závisí na mnoha faktorech. Jedním z nich je jistě i perspektiva a možnosti využití takových varhan na stávajícím místě a samozřejmě pak i finance (o které jde „až na prvním místě“). Je však myslitelné dopustit zánik památného nástroje postaveného dílnou, jejíž největší „pomník“ stojí na kůru pražské katedrály?

Radek Rejšek,
diecézní kampanolog a organolog

Krátké zprávy z diecéze

Hejnice připomněly památku Miloše Rabana

Památku kněze a pedagoga, bývalého děkana Technické univerzity v Liberci, Miloše Rabana připomíná pamětní deska, která byla v den prvního výročí jeho úmrtí instalována ve Valdštejnské kapli hejnické baziliky. Jeho odkaz vyjadřuje slovy Janova evangelia: „Já jsem život.“

R.D. doc. PhDr. Ing. Miloš Raban, Th.D., farář v Raspenavě a administrátor excurrento v Hejnicích a Mníšku u Liberce, zemřel po těžké nemoci loni 7. ledna v Krajské nemocnici v Liberci. O deset dní později se s ním loučila zcela zaplněná bazilika Panny Marie v Hejnicích. Po obřadu posledního rozloučení bylo tělo zemřelého uloženo v nejstarší části baziliky, v místě původního kněžiště.

Jana Michálková

Ukradená barokní socha sv. Jana Nepomuckého je zpátky

Zástupci Biskupství litoměřického převzali 2. února 2012 od policistů barokní sochu sv. Jana Nepomuckého, která byla odcizena v roce 1996 z kaple sv. Floriána v Radouni (Římskokatolická farnost Chcebuz).

Socha byla objevena na dražebním serveru eBay (Německo) v listopadu 2011 a díky rychlé reakci Policie ČR, Okresního státního zastupitelství Litoměřice a Biskupství litoměřického byl prodej zastaven,

socha zabavena a navrácena do České republiky. Uložena bude v depozitáři.

„Ve spolupráci se státním zastupitelstvím v Tübingen ve spolkové zemi Bádensko-Württembersko byla socha zajištěna a její držitel souhlasil s jejím navrácením oprávněnému majiteli v České republice. Zároveň sdělil okolnosti, za kterých sochu nabyt a které budou předmětem dalšího šetření Policie České republiky,“ uvedl Mgr. Jan Svoboda, státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Litoměřicích.

Podle policistů měl muž (poslední držitel ukradené sochy) koupit tuto sochu sv. Jana Nepomuckého jako dárek manželce k narozeninám. Protože se jí ale nelíbila, chtěl ji prodat.

Od 90. let 20. století byly z církevních objektů odcizeny tisíce uměleckých předmětů, vracet se je daří jen v ojedinělých případech.

„Bohužel takovýto šťastný konec nečekal na ostatní odcizené plastiky; jen v průběhu roku 1996 bylo při několika vloupáních odcizeno z kaple v Radouni dalších šestnáct soch, které tvořily výzdobu pozdně barokního oltáře, kazatelny a lodi kaple. Celková škoda byla vyčíslena na 750 000 Kč. Zbývající sochy, které nestačili zloději odcizit, byly přemístěny do depozitáře,“ poukázala diecézní konzervátorka Biskupství litoměřického Mgr. Lada Hlaváčková.

Jak dále uvedla, v roce 2005 byla v rakouském Salcburku objevena ještě jedna socha pocházející z Radouně, a to sv. Jan Evangelista. Přes všechny provedené právní úkony však rakouská strana sochu nevydala. Není tedy vyloučené, že i po 16 letech od krádeže bude ztotožněna další radouňská socha, a nezbývá než doufat, že se dočká návratu jako sv. Jan Nepomucký.

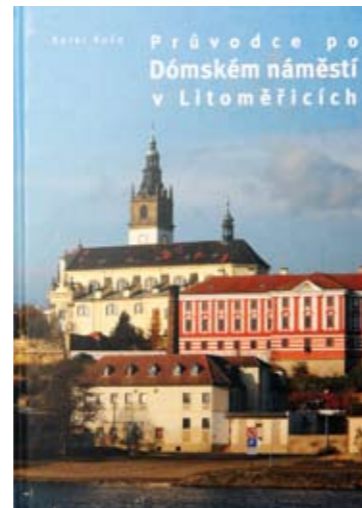
Jana Michálková

Biskupství představilo publikaci o Dómském náměstí

Biskupství litoměřické představilo 8. února 2012 nově vydanou obrazovou publikaci „Průvodce po Dómském náměstí v Litoměřicích“, jejímž autorem je ing. arch. Karel Kuča, významný autor knih

z oblasti historie urbanismu a architektury, držitel prestižního ocenění - ceny Evropské unie Europa Nostra Award. Kniha vydaná v rámci podpory cestovního ruchu mohla vzniknout díky získané dotaci z ministerstva kultury a za podpory společnosti T-Mobile. (Více v příštím čísle Zdislav.)

Jana Michálková

Vychází kniha o hudební minulosti Šluknovska

Po dvou desetkách let se vydání dočkala dlouho očekávaná kniha o hudební minulosti Šluknovska z pera Igora Heinze. V únoru 2012 ji v nákladu 1 000 výtisků vydalo občanské sdružení Kruh přátel muzea Varnsdorf. Monografie „Z hudební minulosti Šluknovska“ má podtitul Od středověku po Missu solemnis 1830. Na téměř 260 stranách obsahuje přehled historie místní hudby, která zněla v kostelech i zámcích v kraji pod Tolštejnem, a to v šesti kapitolách nazvaných podle majitelů panství v tom kterém období. Přibližuje i skladby a osudy místních hudebních skladatelů, z nichž někteří se prosadili i daleko za hranicemi Čech. Text Igora Heinze provází bohatý ilustrační doprovod. Kniha bude k zakoupení ve varnsdorfském muzeu a v muzeích, knihkupectvích a informačních střediscích v regionu Šluknovska. Prezentace knihy spojená s autogramiádou se uskutečnila 25. února v Městském divadle Varnsdorf.

Autorem publikace Z hudební minulosti Šluknovska je muzikant, hudební badatel a publicista Igor Heinz (*1945), který na něm pra-

coval více než dvě desetiletí. Z rukopisných verzí jeho textu mezitím čerpalo už nemálo odborných prací, ale knižní vydání - hlavně z důvodu finanční náročnosti - na sebe nechal dlouho čekat.

„Knihu jsme začali připravovat k tisku už v roce 2002, tehdy ale pro různé vnější okolnosti nedošlo k úspěšnému dokončení sazby. V některých ročenkách Kruhu přátel muzea Varnsdorf jsme alespoň se svolením autora publikovali několik ukázek. Nový impuls k vydání knihy přišel v loňském roce: podařilo se zajistit finance a textologické přípravy se zodpovědně ujal pracovník varnsdorfského muzea Mgr. Josef Rybánský. Jeho profesionální přístup navíc pomohl dořešit složitou kompletaci obrazových příloh,“ uvedl Josef Zbihlej, jednatel Kruhu přátel muzea Varnsdorf.

Martin Havlíček, Varnsdorf

Zemřel katolický kněz Václav Dvořák

Ve věku 78 let zemřel na svátek Panny Marie Lurdské P. Václav Dvořák SDB, katolický kněz působící v litoměřické diecézi. Se zesnulým jsme se rozloučili v pátek 17. února 2012 v 10 hodin v kostele sv. Bartoloměje v Rumburku. Téhož dne ve 14 hodin byly jeho tělesné ostatky uloženy mezi spolubratry salesiány na hřbitově v Praze-Ďáblicích.

P. Václav Dvořák SDB se narodil 16. srpna 1933 ve Chvojně. Na kněze byl vysvěcen 25. prosince 1968 v Římě, působil v Mělníce, Horkách nad Jizerou, Nymburku, Jiřikově. V posledních letech žil v komunitě salesiánů v Rumburku. (Rozhovor s P. Václavem Dvořákem jsme uvedli ve Zdislavě 2011/03.)

Jana Michálková

Postní almužna

Na Popeleční středu (letos 22. února) začala nejen postní doba, ale již

tradiční Postní almužna. Už počtvrté se věřící mohou do této dobrovolné formační aktivity zapojit tím, že budou v papírových pokladničkách získaných ve svých farnostech shromažďovat finanční prostředky, které by jinak utratili za zbytečnosti. Právě ty si totiž mohou, dle svých možností, dobrovolně odříct a finančně tak přispět na realizaci pomoci blízkým v nouzi: to vše až do Květné neděle. Peníze pak s přihlédnutím ke konkrétním návrhům dárců využije příslušná farnost společně s Charitou na pomoc lidem v nouzi a na podporu charitativního díla.

František Jemelka, www.cirkev.cz

Biskup uděloval popelec

Popeleční středou začal pro křesťany čtyřicetidenní půst, který předchází Velikonocům, nejvýznamnějším křesťanským svátkům, kdy oslavujeme zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant sloužil při této příležitosti mši svatou s udílením popelece v katedrále sv. Štěpána.

V promluvě poukázal na tři možnosti, jak užitečně prožít postní dobu. Hovořil o almužně, tedy o schopnosti člověka nepřát jen sám sobě, ale rozdávat potřebným, hovořil o skutečné modlitbě jako projevu otevřeného srdce a o půstu. Zdůraznil, že skutečný půst je kázeň, skutečná sebekázeň, disciplína křesťanského života, který dobrovolně přijímáme za svůj.

Jana Michálková

Zemřel profesor Miroslav Zedníček

Ve věku 80 let zemřel 19. února 2012 dopoledne v litoměřické nemocnici emeritní profesor Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze prof. ThDr. JUDr. Miroslav Zedníček, kněz farnosti Liběšice u Litoměřic. Se zesnulým jsme se rozloučili při zádušní mši svaté v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích 24. února v 11 hodin. Pohřben byl na starém hřbitově v Tišnově 27. února po mši svaté, která byla sloužena v kostele sv. Václava ve 14 hodin. (Více v příštím čísle Zdislav.)

Jana Michálková

Připravuje se obnova hlavní věže kostela ve Starých Křečanech

Římskokatolická farnost Staré Křečany v roce 2011 pokračovala v obnově kostela sv. Jana Nepomuckého ve Starých Křečanech. Zahájila práce na opravě krovu hlavní věže kostela, který je silně poškozen dřevokaznou houbou a neplní svou

nosnou funkci. Na provedení tesařské práce ve výši 499 000 Kč přispěl Havarijní program Ministerstva kultury, Biskupství litoměřické, obec Staré Křečany a Římskokatolická farnost Staré Křečany. Celkově má obnova hlavní věže stát 1 803 000 Kč. Práce prodražuje nutnost opakované stavby lešení. Stav hlavní věže je z pohledu statiky hodnocen jako bezprostředně havarijní, hrozí její zřícení. Již v roce 2008 došlo vlastní vahou ke zřícení části střešního pláště. V letošním roce usiluje ŘKF Staré Křečany o pokračování záchranných prací a příslušným institucím již podala žádosti o dotaci.

„Autorem plánů tohoto barokního kostela z let 1736-1741 byl pražský stavební mistr Johann Georg Aichbauer, sprízněný s Kryštofem a Kiliánem Dientzenhoferovými. Návrh architektury oltářů pochází od rakouského dvorního architekta Johanna Lucase von Hildebrandta,“ řekl pater Jozef Kujan, ředitel salesiánské komunity, která spravuje katolické farnosti na Rumbursku. Původní dochovaný krov pak od dvorního tesaře Josefa Löfflera z Prahy. Kostel nechal postavit majitel šluknovského panství Alois Thomas, hrabě Harrach.

Mše svatě se v kostele sv. Jana Nepomuckého konají každou neděli od 7.30 hodin. V průběhu roku se zde pořádají koncerty duchovní hudby, setkání německých rodáků a každoročně se staví kostelní betlém. V roce 2011 umístila u kostela obecně prospěšná společnost České Švýcarsko česko-německo-anglickou propagační infotabuli o historii kostela. V roce 2009 vydala Římskokatolická farnost Staré Křečany česko-německou brožuru o historii kostela. O tři roky dříve zřídila u barokní fary volnočasový areál pro děti.

Klára Mágrová, Rumburk

Tříkrálová sbírka 2012

Již dvanáctým rokem koledovali v ulicích měst a obcí litoměřické diecéze tři králové. V průběhu prvních čtrnácti dnů letošního roku přinášeli radostnou zvěst o narození Krista a prostřednictvím tříkrálové tradice tak potěšili nespočet lidí, kteří již plní očekávání vyhlíželi z oken a s dojetím poslouchali tříkrálovou koledu.

V litoměřické diecézi se na Tříkrálové sbírce podílelo více než tisíc dobrovolníků a naplnilo se celkem 527 pokladniček. Přesto však její výtěžek nepřesáhl loňský rekord, který činil 1 230 336 Kč. Letos dárči do kasiček vložili 1 194 287 Kč. V rámci celé České republiky se vybralo 74 687 754 Kč.

Jak a kde sbírka pomáhá

„Koledníci šíří světlo Boží lásky do rodin, vztahů i duší všech lidí,“ říká Oldřich Haičman, ředitel Charity ČR. „Tříkrálová sbírka lidem umožňuje zapojit se do pomoci potřebným prostřednictvím finančního daru, ale rovněž oslovuje širokou veřejnost a tím šíří sociální citění a pochopení pro všechny sociálně znevýhodněné lidi u nás doma i v zahraničí. Každá koruna znamená most mezi dárči a lidmi v nouzi, kterým Charita pomáhá. Děkujeme všem, kteří na tom mají zásluhu.“

Jak uvedla ředitelka Diecézní charity Litoměřice Růžena Kavková, výtěžek letošní Tříkrálové sbírky bude rozdělen do několika oblastí. Každá oblastní či farní charita, farnost nebo jiný organizátor sbírky v diecézi si mohl určit vlastní záměr, na který

koledoval. Na tento záměr následně přijde 65 procent z dané vykoledované částky, zbytek je využit na další projekty Charity.

Přímo Diecézní charita Litoměřice využije prostředky na podporu nově vzniklého dobrovolnického centra či na pomoc lidem v nouzi, nově také podpoří terénní práci Poradny pro uprchlíky a migranty. Část putuje do Mongolska, kde Charita začíná nový projekt zaměřený na podporu vzdělávání dětí. Vzdělávání předškolních dětí podporuje také na Slovensku.

Jednotlivé charity v naší diecézi podpoří nízkoprahové kluby, domovy pro seniory, azylové domy, aktivity pro děti ze sociálně slabých rodin a mnoho dalších činností. Například letos se na koledování podílel také hospic sv. Štěpána, který peníze využije na zakoupení vyšetřovacího lůžka do ambulance léčby bolesti, žáci Základní školy Libochovice koledovali na podporu vzdělávání svých handicapovaných spolužáků nebo farnost Liběšice u Žatce pomohla se zakoupením speciálního systému naslouchadel chlapci se sluchovým postižením.

Tři králové netradičně

Pro trochu netradiční formu koledování se rozhodli litoměřičtí králové přímo v pátek 6. ledna. Diecézní charita Litoměřice měla na náměstí stánek s prezentací a kolemjdoucí se za poslechu vánočních koled v podání saxofonistů mohli ohřát svařeným vínem, čajem či horkým kakaem. O hudební doprovod se postarali žáci zdejší základní umělecké školy se svým učitelem. „Myslím, že lidé byli třemi saxofonisty uprostřed náměstí mile překvapeni, nemluvě o občerstvení, které jsme

zde nabízeli zdarma. Svědčí o tom také výnos tříkrálové pokladničky, který činil krásných 4016 Kč,“ řekla ředitelka.

Nejhezčí tříkrálová koruna

Tříkrálová sbírka však neznámá pouze koledování. Pro děti byla v rámci Tříkrálové sbírky v Litoměřicích vyhlášena soutěž o nejhezčí tříkrálovou korunu. Celkem se do ní zapojilo 14 dětí z Českých Kopist, Čížkovic a Hrdel. „Soutěžní koruny byly opravdu nápadité a nejedna nás inspirovala ke zhotovení podobných korun pro koledníky Tříkrálové sbírky 2013,“ poukázala Veronika Vedejová.

Soutěž hodnotila třináctičlenná komise. První místo obsadili žáci Základní školy Čížkovice. Na výrobě výherní koruny se podíleli dva chlap-

Výsledky DCH Litoměřice

Obec, region	2011	2011	2012
Bohušovice nad Ohří		6 278	11 842 Kč
Brozany nad Ohří		10 605	11 290 Kč
České Kopisty		4 734	4 208 Kč
Dómské náměstí Litoměřice			4 757 Kč
Doksany		3 134	4 428 Kč
Dolánky nad Ohří			928 Kč
Hrdly	+ Hospic sv. Štěpána	2 466	2 405 Kč
Chodouny			4 272 Kč
Chvalín		2 082	1 285 Kč
Jenčice		2 278	2 101 Kč
Libochovany			4 970 Kč
Libochovice		8 138	7 751 Kč
Libotnice			3 551 Kč
Mlékojedý	+ Podsedice	3 522	2 245 Kč
Nové Dvory		4 987	3 603 Kč
Nučnický			867 Kč
Počaply		1 744	2 465 Kč
Podsedice			2 849 Kč
Teplá		6 047	8 201 Kč
Terezín		3 472	7 038 Kč
Trávčice		5 442	5 945 Kč
Třebenice		6 475	6 021 Kč
Třebívlice		2 456	1 080 Kč
Ústí nad Labem			5 519 Kč
Vchynice		10 623	10 079 Kč
Želkovice	+ Podsedice	2 635	965 Kč
Klapý + Křešice	Klapý 2011	1 499	4 247 Kč
Mírové nám. Litoměřice		3 443	4 016 Kč
Přístany + Velké Žernoseky + Zálhostice	Velké Žernoseky 2011	3 190	3 331 Kč
Bílinka, Boreč, Režný Újezd, Strušenka			1 215 Kč
ŘKF Mělník		8 220	6 090 Kč
ŘKF Záboreň			1 280 Kč
ŘKF Pšovka		632	1 800 Kč
ŘKF Vysoká			2 725 Kč
ŘKF Mašův			3 000 Kč
ŘKF Kadaň		19 300	19 000 Kč
Celkem		149 939	167 369 Kč

ci, kteří nahradili drahé kameny originálním způsobem bombóny a získali tak nejen za nápad, ale také za precizní provedení nejvíce hlasů. Druhé místo získala Zdislava Kroupová z Hrdel, která svou korunu ozdobila postavami tří králů, a na třetím místě se umístila Bětka Kroupová rovněž z Hrdel, na jejíž koruně zaujalo především výrazné logo Charity ČR. Všichni účastníci soutěže byli odměněni malou pozorností a výhercům byl předán diplom s cenami.

Poděkování

„Chtěla bych moc poděkovat všem, kteří se do Tříkrálové sbírky aktivně zapojili, ať už jako dárči, koledníci či organizátoři. Bohužel jsou v litoměřické diecézi místa, kde byl výtěžek Tříkrálové sbírky ve srovnání s loňským rokem mnohem horší. Zde bude potřeba, aby byli organizátoři daleko aktivnější a i tímto způsobem vyjádřili solidaritu s celostátní akcí pořádanou Charitou Česká republika,“ uvedla Růžena Kavková, ředitelka DCH Litoměřice.

Sbírku je možné podpořit i nadále: finančním darem na bankovní účet Tříkrálové sbírky číslo 66008822/0800 vedený u České spořitelny, nebo zasláním dárcovské SMS ve formě DMS KOLEDA na číslo 87 777. Cena jedné DMS je 30 Kč, Charita obdrží 27 Kč.

Připravila Edith Kroupová, DCH Litoměřice

Ráda bych poděkovala za obyvatele domů s pečovatelskou službou koledníkům Tříkrálové sbírky, kteří nás v pátek 6. ledna navštívili. Koledníci navodili velmi krásnou atmosféru, jejich návštěva všechny potěšila. Naši obyvatelé děkují za návštěvu.

Romana Kučerová, vedoucí pečovatelské služby, Kamenický Šenov

Do letošní Tříkrálové sbírky se zapojil **velký počet dobrovolníků**, koledníků a vedoucích skupinek, kteří se vydali jako vyslanci lásky do všech koutů našeho velkého farního obvodu a okolí. Všem lidem, se kterými se setkali, zvěstovali radostnou zvěst o narození našeho Spasitele. Neúnavně kráčeli dům od domu, nevadila jim ani nepřízeň počasí, ani odmítání některých lidí. Byli jako opravdoví vyslanci pokoje, radosti a lásky. Mnoho lidských tváří se při jejich návštěvě rozzářilo a nechyběly ani slzy dojetí...

Jana Pospíšilová, pastorační asistentka farnosti Liběšice u Žatce

Naši tři koledníci mají dohromady jedenáct roků. Ten nejstarší nese hvězdu a na krku má kasičku, ta mladší má v ruce košíček s cukříčky, naučila se celou koledu, stejně jako bráška. A ta nejmladší? Už půl roku umí chodit a teď je hrdá, že může chodit po koledě.

Všichni se těší, teda až na mě. Obyčejné máminy starosti – co na to lidi, kam půjdeme, mají všichni rukavice, kdy začnou holíčky bolet nohy, nerozladila se kytara, do čeho vzít čaj, ... ?

Ale koledování nás pohlcuje a obavy se rozplývají vlídnými úsměvy sousedů. Děti zpívají, co mohou, kasička se začíná plnit. A také do srdíček malých koledníků se sejí semínka dobra.

Každým dnem si toho tolik přinášíme domů. Vážím si každé koruny, každého dárku, každého milého úsměvu. Všechna ta setkání jsou důkazem skrytého bohatství českého národa. Ještě je naděje. Ještě se dveře otevírají. Ještě si lidé pomáhají, ještě chtějí své koledničky, kteří nesou hvězdu a požehnání.

A snad také semínka dobra v srdcích dětí jednou vyklíčí a přinesou plody dalšímu pokolení.

Klára Svobodová, vedoucí tříkrálové skupinky, farnost Semily

Poděkování litoměřického biskupa

Před započítáním letošní Tříkrálové sbírky jsem žehnal tříkrálovým koledníkům a jejich prostřednictvím jsem prosil o jakýkoliv dar ty, ke kterým doputovali. Na užitečné charitní a sociální projekty pro potřebné lidi byla, na naše severočeské poměry, vybrána nemalá částka. Nerad bych, aby jednotlivé dárky a dary byly přijímány jako samozřejmost. Proto upřímně děkuji všem dárčům a obdivuji jejich ušlechtilá srdce. Svou vděčnost však chci projevit i samotným koledníkům a charitním organizátorům sbírky. Kéž jim dobrý Bůh požehná a odmění jejich službu.

+ Jan Baxant

Výsledky sbírky v litoměřické diecézi

	2011	2012	
Kód	Organizátor skupinek	Vykoledováno	Vykoledováno
401	DCH Litoměřice	149 939,00	167 369,00
402	OCH Česká Kamenice	61 029,00	68 072,00
403	xxx	xxx	XXX
404	OCH Liberec	81 464,00	37 886,00
405	xxx	xxx	XXX
406	OCH Most	122 362,00	105 858,00
407	OCH Sobotka	96 354,00	94 376,00
408	OCH Teplice	32 868,00	42 158,00
409	OCH Ústí n. Labem	56 866,00	16 783,00
410	OCH Varnsdorf	8 247,00	8 672,00
411	FCH Česká Lípa	60 461,00	70 535,00
412	OCH Jestřebí	9 799,00	13 122,00
413	OCH Chomutov	36 331,00	33 432,00
414	OCH Přepře	pod M. Hradištěm	nekoledovali
415	FCH Litoměřice	31 886,00	34 714,00
416	FCH Lovosice	21 248,00	20 082,00
417	FCH Mladá Boleslav	66 968,00	72 507,00
418	OCH Rumburk	22 952,00	23 180,00
419	xxx	xxx	XXX
420	Farnost Jablonné v Podještědí	11 197,00	14 361,00
421	Děkanství Mnichovo Hradiště	30 698,00	14 508,00
422	xxx	xxx	XXX
423	Farnost Podbořany	32 619,00	27 662,00
424	Farnost Srbská Kamenice	77 100,00	76 144,00
425	Farnost Semily	20 418,00	29 861,00
426	OCH Žatec	11 621,00	15 270,00
427	Farnost Hrob	6 846,00	7 974,00
428	Farnost Liběšice u Žatce	155 000,00	172 487,00
429	Farnost Děčín IV - Podmokly	23 463,00	19 208,00
430	Farnost Lobendava	2 600,00	2 083,00
431	OCH Šluknov	xxx	5 983,00
Suma		1 230 336,00	1 194 287,00

Gotické deskové malířství severozápadních a severních Čech, Litoměřice 17. 2. - 10. 5. 2012

Severočeská galerie výtvarného umění, Litoměřice 17. 2. - 10. 5. 2012. Výstava Gotické deskové malířství v severozápadních a severních Čechách, na níž Biskupství litoměřické zapůjčilo šest obrazů.

Kurátor výstavy: prof. PhDr. Jan Royt. Kurátor za SGVU: PhDr. Lubomír Turčan.

Výstava představuje poslední výsledky bádání v oblasti středověké deskové malby a hodnotí neopominutelný význam severních a severozápadních Čech pro uměleckou tvorbu. Odborná i laická veřejnost má ojedinělou možnost setkat se s díly běžně nepřístupnými. Kromě oltářů, oltářních křidel a obrazů mohou návštěvníci zhlédnout i grafické předlohy deskové malby. Zastoupeni jsou Mistr svatojiřského oltáře, Mistr slavětínského oltáře, Hans Hesse a další. (www.galerie-ltm.cz)

Litoměřická diecéze je na výstavě zastoupena těmito obrazy:

- Mistr Svatojiřského oltáře-dílna - sv. Barbora, sv. Kateřina, sv. Dorota, sv. Vorskla (kol. 1470, olej, tempera, dřevo)
- Porýnský Mistr - sv. Jan na Patmu (poč. 16. stol., olej, tempera, plátno)
- Porýnský Mistr (?) - Ukřižování (kol. 1520, tempera, dřevo)

Postní setkání TAMMÍM 2012, Praha, 16. - 18. 3. 2012

Arcibiskupský seminář v Praze pořádá duchovní obnovu pro mladé muže (od 15 do 30 let). Společný duchovní víkend s bohoslovci i představenými semináře a hlavně s vrstevníky, kteří se také snaží objevovat a promýšlet svoji mužskou spiritualitu – svůj vztah k Hospodinu.

Místo: Arcibiskupský seminář, Thákurova 3, Praha 6, Metro A – stanice Dejvická

Termín: příjezd v pátek 16. 3. 2012 odpoledne (bude upřesněno na www), odjezd v neděli 18. 3. 2012 odpoledne

Téma: Břimování (K tomu ti dá sílu Bůh...)

Cena: příspěvek dle Tvých finančních možností.

Další informace a přihlášky na: www.arcs.cuni.cz, www.tammim.spolco.cz

(Uzávěrka přihlášek dne 10. března 2012 ve 23.59 hod.)

Výstava Svatá Anežka Česká – princezna a řeholnice

Cyklus komentovaných prohlídek a přednášek pořádaných NG v Praze

25. 11. 2011 – 25. 3. 2012, denně mimo pondělí 10.00 – 18.00 hodin

4. března

Řád křížovníků s červenou hvězdou ve Vratislavi a v Praze (Romana Petráková) Komentovaná prohlídka od 15.00 hodin věnovaná slezské větvi řádu křížovníků s červenou hvězdou, špitálnímu rytířskému řádu. Tento řád byl do Slezska uveden Annou Slezskou, sestrou svaté Anežky a již od svého uvedení měl ve Vratislavi, potažmo v celém Slezsku důležité postavení.

18. března

Svatá Alžběta Durynská (Kateřina Sládková)

Alžběta (1207-1231), sestřenice Anežky Přemyslovny, dokázala během krátkého života uvést františkánské ideály do praxe. Uherká princezna z rodu Arpádovců byla již v dětství provdána za durynského lankraběte Ludvíka. Po jeho smrti věnovala veškerý majetek na charitativní činnost. Založila špitál v Marburku, kde se také sama o nemocné starala. Zemřela velmi mladá a již čtyři roky po smrti byla svatořečena. Začátek v 15.00 hodin.

21. března

Archa velmistra Mikuláše Puchnera (Jan Fířt)

Puchnerova archa neboli Křížovnícký oltář je jedním z nejvýznamnějších děl pozdně gotického deskového malířství v Čechách. Vedle výtvarné kvality zaujme archa též svojí ikonografickou stránkou. Její některé náměty se vážou k historii a poslání jediného původního českého řádu - Křížovníků s červenou hvězdou. (přednáška s dataprojekcí, začátek v 16.30 hodin)

- **Místo konání:** Klášter sv. Anežky České, U Milosrdných 17 (vchod pro návštěvníky: Anežská 12), Praha 1 – Staré Město, kostel sv. Františka
- **Doba trvání přednášek:** cca 60–80 minut
- **Sraz zájemců:** vždy v uvedeném čase v prostorách pokladny v přízemí
- **Cena:** 80 Kč, 50 Kč snížené vstupné pro studenty a seniory (uvedené ceny platí pouze na určenou prohlídku/ přednášku v den konání)
- **Rezervace nutná:** faktor@ngprague.cz, 221 879 216, -217, -225
www.ngprague.cz

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. Adresa redakce: Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). Redakce: Jana Michálková (michalkova@dltm.cz). Grafická úprava: Miroslav Zelenka.

Tisk: Tiskárna PRIMA, s.r.o. (zelenka@primatisk.net). Objednávky a distribuci zajišťuje Vydavatelství IN, s.r.o. (zdislava@in.cz), tel. 775 598 604 prostřednictvím Postservisu.

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042.

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 6. 3. 10.00 hod. Setkání se spolupracovníky, Litoměřice
- 6. 3. 16.00 hod. Ekonomická rada diecéze, Litoměřice
- 7. 3. 10.00 hod. Setkání s koordinátory Noci kostelů, Litoměřice
- 9. 3. - 11. 3. Soustředění bohoslovců, Hejnice
- 12. 3. 10.00 hod. Setkání nemocničních kaplanů, Rajhrad
- 14. 3. 10.00 hod. Žehnání kaple, Mělník
- 15. 3. 9.30 hod. Vikariátní setkání, Most
- 19. 3. 14.00 hod. Setkání se zasvěcenými osobami, DDKT, Litoměřice
- 19. 3. 18.00 hod. Soustředění se zaměstnanci, Hejnice
- 21. 3. 10.00 hod. Návštěva biskupství, Brno
- 23. 3. Vědecká rada UJEP, Ústí nad Labem
- 24. 3. 14.00 hod. Setkání se zasvěcenými osobami, DDKT, Litoměřice
- 25. 3. 10.45 hod. Pastorační návštěva farnosti, Jílové
- 28. 3. 10.00 hod. Zasedání Komise KŠ ČBK, Praha
- 28. 3. 14.00 hod. Zasedání Rady pro zdravotnictví ČBK, Praha

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSR

- 1. 3. 10.00 hod. Umělecko-technická rada, biskupská kurie, Litoměřice
- 1. 3. 14.00 hod. Zasedání konzistoře, kurie, Litoměřice
- 6. 3. 10.00 hod. Kněžská rada, sbor konzultorů, okrskoví vikáři, biskupská rezidence, Litoměřice
- 6. 3. 16.00 hod. Ekonomická rada diecéze, rezidence, Litoměřice
- 9. 3. - 11. 3. Setkání bohoslovců MČDO, Hejnice
- 14. 3. 9.00 hod. Kanonická vizitace, farní obvod Cvikov
- 15. 3. 14.00 hod. Zasedání konzistoře, kurie, Litoměřice
- 18. 3. 9.00 hod. Kanonická vizitace - druhá část, farní obvod Cvikov
- 19. 3. - 20. 3. Pracovní setkání zaměstnanců biskupské kurie, MČDO, Hejnice
- 28. 3. 14.00 hod. Účast na zasedání Rady pro zdravotnictví ČBK, Praha
- 29. 3. 14.00 hod. Zasedání konzistoře, kurie, Litoměřice

Diecézní časopis Zdislava

Uzávěrka je vždy k 8. dni v měsíci. V roce 2012 vyjde deset čísel. Jedno číslo stojí 20 Kč.

Milí čtenáři,

aby se pozvánky na akce pořádané ve vašich farnostech objevily v časopise Zdislava včas, pošlete nám, prosím, svoje oznámení až s dvouměsíčním předstihem na adresu:

Zdislava, Biskupství litoměřické,

Dómské náměstí 9/9, 412 01 Litoměřice

nebo na

e-mail: zdislava@dltm.cz

Děkujeme, redakce časopisu

Objednávky Zdislavy mailem na

zdislava@in.cz

nebo poštou

Zdislava, Biskupství litoměřické
Dómské náměstí 9/9, 412 01 Litoměřice

Skální ožklenek Navštívení Panny Marie v Dolní Chřibské

Detail okna kaple Panny Marie Karmelské ve Vlčí Hoře

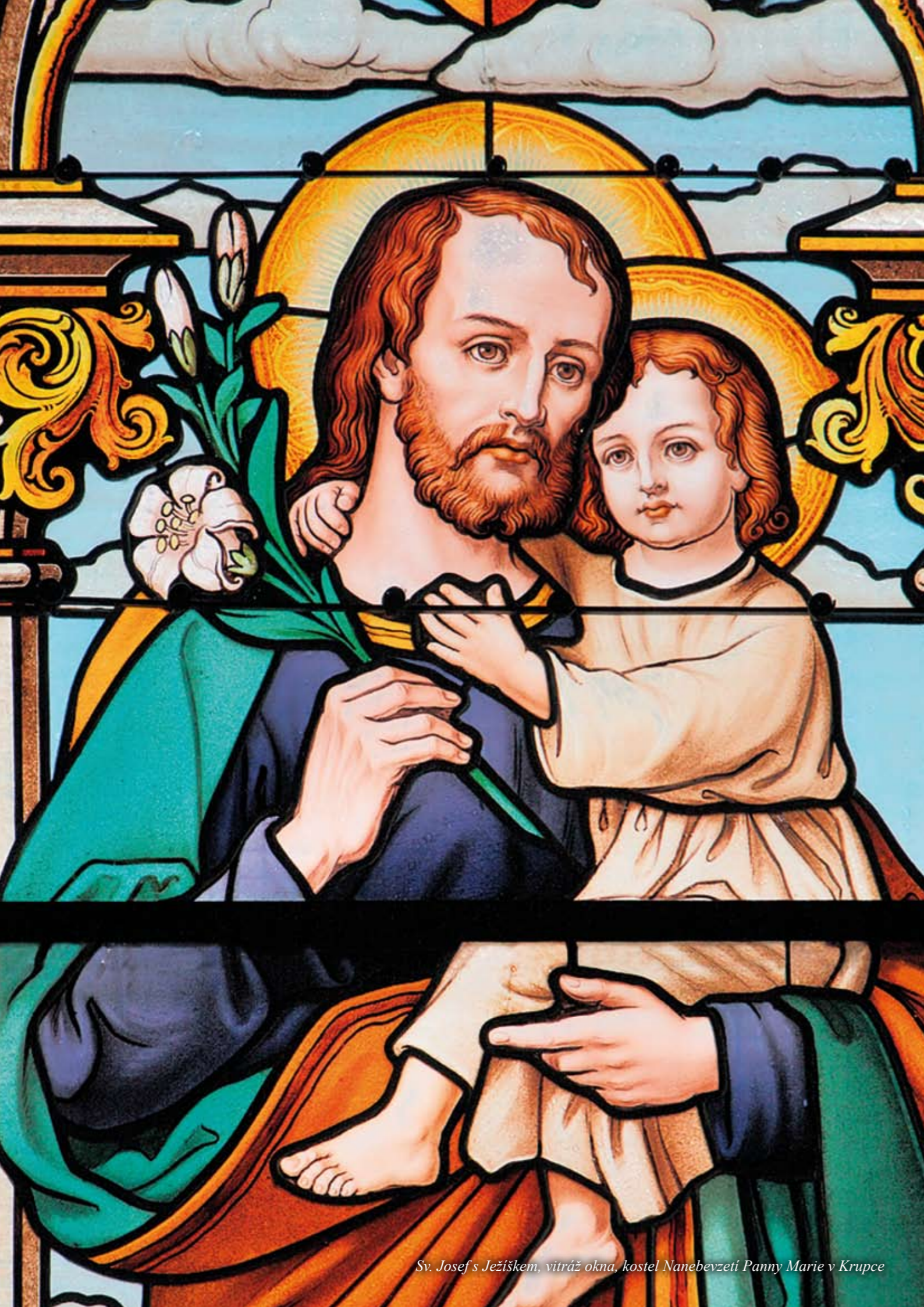
Kříž u firmy MIKOV v Mikulášovicích, detail siluety anděla

Obnova drobných sakrálních památek v Českém Švýcarsku

Foto Klára Mágrová

Kříž u Hornova mlýna v Chřibské

Sv. Josef s Ježíškem, vitráž okna, kostel Nanebevzetí Panny Marie v Krupce